

โลกกว้าง บนทางแคบ

สารบัญ

- โลกกว้างบนทางแคบ 3-4
- กว้าง แคบ ที่ตรงไหน 5-6
- ปลาคราฟใหญ่ ในบ่อแคบ 7-8
- ซุปเปอร์มาร์เก็ต กับร้านขายของชำ 9-10
- ถึงตัวเล็ก แต่ใจใหญ่ 11-13
- สนามเด็กเล่นหรรษา 14-17
- คุณชาย อมทุกข์ กับ เจ้าหญิง ลั่นล้า 18-20
- เพียงพอ อย่างพอเพียง 21-24
- คหบดีเจียง กับ นายกวาง 25-27
- ขนาดของความฝัน 28-30
- สายธารน้ำใจ ไหลรวมเป็นหนึ่งเดียว 31-33
- นายตัวร้ายกับเจ้าชายแสนสุข 34-36

”โลกกว้าง บนทางแคบ“

เหมอมองไปบนฟากฟ้า มองไปสุดทาง จะเห็นแสงสว่าง นำทางอยู่ข้างหน้า ผมเห็นแสงตะวัน เรืองรองตรงขอบฟ้า ช่วงเวลาที่พระอาทิตย์ยามเช้า ช่วงอบอุ่นดูสดใส อากาศเย็นสบาย...

ผมเดินอยู่บนถนน**แคบ**สายหนึ่ง เส้นทางนี้เลาะเลียว ขึ้นเขาสูงชัน และลาดลงเข้าเขตจังหวัดใกล้เคียง ระยะทางไกลไม่ต่ำกว่า 120 กิโลเมตร เห็นจะได้ เดินไปสักพักผมเห็นเต่าตัวหนึ่ง ค่อยๆคลานออกมาจากบึงน้ำที่อยู่ข้างๆ โผล่หัวออกมาจากกระดอง ดูน่ารักมาก ผมค่อยๆหยิบเต่าตัวขึ้นมาดูสักพัก มันคงเดินหลงทางมาแน่ๆ โชคดีผมติดกล้วยน้ำว้ามา 3 ลูก เลยแบ่งเอามาป้อนให้มันกิน

ผมนั่งดูเต่าตัวนี้กับคลาน กระจิบๆไปมา สักพักทำให้ผมคิดอะไรได้หลายอย่าง ด้วยระยะทางที่คดเคี้ยว ยาวไกล บนทาง**แคบ**ๆแบบนี้ เต่าตัวนี้มันก็เดินไปอย่างไม่ย่อท้อ ผมว่าก็เหมือนเส้นทางชีวิตของคนเรา ที่ไม่รู้ว่าจะชีวิตจะต้องเดินไปอีกยาวนานแค่ไหน ถึงจะพบเป้าหมาย พบความสำเร็จที่อยู่ตรงหน้า มีหลายคนท้อแท้ หหมดกำลังใจ ใช้ชีวิตเรื่อยเปื่อยไปวันๆ บางคนก็มัวมานะทำฝันของตัวเองให้ได้ แม้จะใช้เวลานานนับหลายปี

แล้วเต่าตัวนี้ล่ะ ถึงมันจะหลงทาง มันก็ยังเดินต่อไป เพื่อไปเจอบึงใหญ่ **กว้าง**ๆ มีอาหารอุดมสมบูรณ์ ไม่ต้องมาทนอยู่กับบึงเล็กๆ **แคบ**ๆ ที่แทบจะไม่มีอะไรให้กินเลย แถมน้ำยังแห้งขอดอีก มันจึงต้องดิ้นรนหาที่อยู่ใหม่ เพื่อชีวิตที่ดีในวันข้างหน้า ไม่ยอมเป็นเต่าขี้เกียจ มุดหัวอยู่ในกระดอง กล้าเผชิญปัญหา กับโลกภายนอก สักวันเจ้าเต่าน้อยตัวนี้ คงได้พบกับโลกใบใหม่อัน**กว้าง**ใหญ่ ภายใต้สายธารอันอุดมสมบูรณ์ มีฝูงปลาแหวกว่ายมากมาย มีอาหารให้มันกินได้ตลอดไป

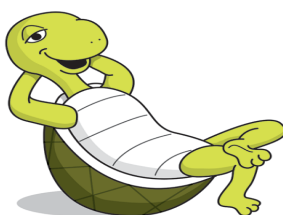
ผมว่าก็คงไม่ต่างกับคนเรา ที่กว่าจะพบความสำเร็จ ชีวิตก็ต้องสู้ด้วยกันทั้งนั้น แม้ถนนสายชีวิตจะมีขวากหนาม มีความเสี่ยงอยู่รอบด้าน เป็นหลุม เป็นบ่อ น้ำท่วม ถนนขาด ดินถล่ม จนเดินต่อไปไม่ไหว เราก็ต้องตั้งสติ คิดให้รอบคอบ ใช้ปัญญาในการแก้ปัญหา กลับมาตั้งหลักกันใหม่ จะก่ออิฐ ฉาบปูน เทคอนกรีต สร้างถนนสายชีวิตให้แข็งแรง แล้วก้าวต่อไปอย่างมั่นคง และไกลกว่าเดิม

ขอเป็นกำลังใจให้ทุกท่าน ฝ่าฟันวิกฤติต่างๆ ไปให้ได้ ให้ไปถึงจุดหมายปลายทางอย่างราบรื่น ปลอดภัย แม้โลกของความเป็นจริง ถนนสายชีวิตแห่งนี้ จะมีทางแยก คดเคี้ยว เป็นหลุม เป็นบ่อ ไม้ก็ เพียบพร้อม ปูพรมด้วยกลีบกุหลาบก็ตาม แต่ไม่ว่าทางแยกข้างหน้าจะเป็นเช่นไร ขอให้เรามั่นใจในเส้นทางที่ได้เลือกเอง ก้าวต่อไป

ประหนึ่งว่า...ถ้าโชคดี เลือกทางเดินถูก แม้ต้องเดิน ไกลแสนไกล ทั้ง **แคบ** และปวดขา แม้ รongเท้ากัดจนเป็นแผล ก็ไปถึงจุดหมายปลายทาง พบเป้าหมายในชีวิตได้เหมือนกัน ยังดีเสียกว่าเดินบน ทาง **กว้างๆ** พื้นเรียบๆ สบายเท้า แต่ถ้าเราประมาท อาจถูกเศษแก้วบาด เขี่ยบ โคนตะปู ถูกเสี้ยนตำเท้า เราได้

โลก **กว้าง** บนทาง **แคบ** แห่งนี้ ทำให้เราเดินไปเจอเจอ ประสบการณ์ชีวิตต่างๆ มากมาย สิ่งรอบข้าง สภาพแวดล้อม ทุกสิ่งอย่างล้วนถูกกำหนดด้วยขนาด **กว้าง แคบ** ทั้งนั้น ด้วยมุมมอง **กว้าง แคบ** ที่แตกต่างกัน บนโลกใบนี้จึงมี ขนาด **กว้าง แคบ** ทั้งรูปลักษณะ และอัตลักษณ์ รายล้อมรอบตัวเราจนเคยชิน...เรื่องราว โลก บนทาง **แคบ** นี้ จึงนำเสนอสิ่งต่างๆ รอบตัว ที่เราคุ่นเคยดี ไม่ว่าจะ เป็นขนาด สิ่งของ ความคิด วิถีชีวิต วัฒนธรรมและสังคม ฉะนั้นเรามาลองดูกันว่า **กว้าง แคบ** ในมุมมองของหนังสือ E-Book เล่มนี้ จะให้แง่คิด รูปแบบการนำเสนอ มุมมองที่น่าสนใจ ที่เป็นประโยชน์ให้กับคุณได้บ้าง?

ขอเชิญทุกท่านแบกเป้ใบใหญ่ ลุยไปกับเราใน “โลก **กว้าง** บนทาง **แคบ** “ เพื่อเรียนรู้ ประสบการณ์อันมีค่ากันดีกว่าครับ

“ กว้าง แคบ ที่ตรงไหน? ”

มองไปรอบๆ เราจะเห็นสิ่งของมากมาย ขนาดก็แตกต่างกันไป ในขณะที่เรามองวัตถุ เราก็อนุมานความ **กว้าง แคบ** ตามความรู้สึกที่เราสัมผัสได้ ตามความรู้สึกที่เรามองไปยังวัตถุสิ่งนั้น แล้วนิยามให้มัน ความ **กว้าง** หรือ **แคบ** นั้น ตามที่เราารู้สึก หรือแม้แต่จะใช้การวัด เพื่อพิสูจน์ว่าสิ่งนั้น **กว้าง** หรือ **แคบ** แต่แท้ที่จริงแล้ว ใจเราต่างหากที่เป็นตัวกำหนดเพราะเมื่อเราเห็นของสิ่งหนึ่ง เราอาจบอกมันได้ว่า **กว้าง** แต่ในขณะที่อีกคนเพียงรู้สึกได้ว่า มันไม่ได้ **กว้าง** อย่างที่เขาคิดความคิดเห็นในสิ่งๆเดียวกัน ย่อมไม่เหมือนกัน **กว้าง แคบ** จึงต่างกันไปตามความรู้สึกของแต่ละคนแม้แต่กล่องที่เราเห็นหนึ่งใบ ด้วยสายตา เราก็ประเมินว่ามันน่าจะ **กว้าง** ยาว เท่านั้น ฟันกล่องดู **แคบ** แต่พอได้ใช้เครื่องตรวจวัดค่าที่แท้จริง จะพบว่ามันมีความผิดเพี้ยนไปจากที่เราประเมินไว้ บางคนโชคดียากถูกได้ใกล้เคียงความจริงที่สุด

เมื่อเราลืมตามา ก็เห็นวัตถุ สิ่งของ รอบตัวเราไปหมด เดินออกไปข้างนอก ไม่ว่าจะเป็นคน บ้าน อาคาร สระว่ายน้ำ กระจ่างต้นไม้ ที่จอดรถ ชั้นหนังสือ หรือรถยนต์ ถนน สัตว์เลี้ยง อื่นๆ จิปาถะ หากพิจารณาให้ดี จะพบความไม่เท่ากันของขนาด วัตถุ รูปร่างของสิ่งมีชีวิต และไม่มีชีวิต เป็นรูปธรรมที่จับต้องได้ เพียงเพื่อให้เกิดความสมดุล กลมกลืน เป็นเอกลักษณ์ มีความเป็นธรรมชาติทุกสิ่งล้วนมีความเฉพาะ เป็นเอกลักษณ์ รวมถึงอรรถประโยชน์ในสิ่งๆนั้น เราจึงเห็นขนาดวัตถุ เล็ก ใหญ่ **กว้าง แคบ** ไม่เท่ากัน

ขนาด “**กว้าง แคบ**” เป็นสิ่งที่เรานุมานด้วยสายตา ไม่ว่าจะ สนามฟุตบอล สวนสาธารณะ คอมพิวเตอร์จอ **กว้าง** ห้องนอน **แคบ**ๆ ห้องจัดเลี้ยงใหญ่โต รถคันใหญ่ แม้แต่ **i-pad**, **i-phone** หน้าจอแบน **กว้าง** พกพาสะดวก วัตถุรอบข้าง ที่ล่อตา ล่อใจเรานี้ ทำให้เราอยากได้มันเป็นเจ้าของ หลายคนทุกข์เพราะความยาก พอได้มีสมใจก็ทุกข์เพราะต้องรักษามันไว้ และถ้ามันสูญหายไป ก็ยิ่งทุกข์ใจ จนกินไม่ได้ นอนไม่หลับ เป็นสิ่งที่สะท้อนคนในสังคมได้เด่นชัด เมื่อเราต้องแขวนความสุขไว้กับวัตถุ สิ่งของเหล่านี้

ชีวิตคนเรา จากสูงสุด คืบสู่สามัญ ไม่ว่าจะเคยรุ่งเรื่องถึงขีดสุดแล้ว ก็ต้องกลับมาใช้ชีวิตแบบเรียบง่ายในบั้นปลายชีวิต ถ้าวันหนึ่งที่เราเคยมีชีวิตที่หรูหรา เพียงพร้อมทุกอย่าง อยู่บ้านหลังใหญ่ มีธุรกิจเป็นพันล้าน มีมรดกมากมาย ใช้จ่ายแบบรูดบัตรเครดิตทุกอย่าง ใช้จ่ายเงินแก้ปัญหา พอมาวันหนึ่งที่เราต้องอยู่บ้านเช่า **แคบๆ** หลังเล็ก พอมีพอกินไปวันๆ ต้องใช้รถมือ 2 เก่าๆ ที่นั่ง **แคบๆ** ไม่ใหญ่โตเหมือนก่อน นั่นก็หมายถึง เราต้องปรับเปลี่ยนทัศนคติการใช้ชีวิต ลดความฟุ้งเฟ้อ ใช้สิ่งที่จำเป็นหันมาพอเพียงอย่างจริงจัง ใช้สัจธรรมเป็นเครื่องนำทางชีวิต

แล้วจะพบว่าขนาด **กว้าง** หรือ **แคบ** ไม่มีผลอะไรกับชีวิตเราเลย เป็นเพียงสิ่งสมมุติที่ใจเรากำหนดออกมาเท่านั้น ใครจะมองมุมไหน ก็แล้วแต่ **กว้าง แคบ** เป็นเพียงความรู้สึกของเรา ต่อสิ่งๆ หนึ่งเท่านั้น ถ้าเทียบกับของชิ้นเดียวกัน คุณบอกว่า **กว้าง** แต่อีกคนบอก **แคบ** ไป ขึ้นอยู่กับทัศนคติ และมุมมองที่แตกต่างกันออกไป

“นั่นหมายถึง **กว้าง** หรือ **แคบ** อยู่ที่ใจ” ความสมบูรณ์ของสรรพสิ่ง ก็อยู่ที่ใจเราเช่นกัน ไม่ได้ขึ้นกับตัวเลขที่คุณวัดได้ ขนาด รูปร่าง น้ำหนัก เป็นเพียงรูปลักษณะภายนอกที่เราซึ่ง ดวง วัดได้ เท่านั้น ถ้าเป็นความ **กว้าง แคบ** ในใจมนุษย์ คงต้องหยุดกิเลสในใจให้ได้ก่อน เป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อน เพราะใจคนนั้นยากแท้จะหยั่งถึง... ทุกสิ่งบนโลกใบนี้อยู่ที่ใจเรากำหนดทั้งนั้น

” ปลากราฟใหญ่ในบ่อแคบ “

ปลากราฟในบ่อแห่งนี้ ดูสวยงาม สีสรรสดใส ประทับใจผมทุกครั้ง เวลาที่มองพวกมันแวกว่ายน้ำ กระแสน้ำ อย่างปราดเปรียว ว่องไว ดูแล้วมีความสุขเหลือเกิน ยิ่งเวลาที่แสงแดด ส่องกระทบผิวน้ำ สะท้อนถูกเกล็ดของพวกมันแล้ว สีสรร แพรพราว ระยิบระยับ เวลาที่ว่ายเกาะกลุ่มกัน ดูสวยงามเหลือเกินบรรยาย ทำให้หลายคนไม่ละสายตาที่จะมองบ่อน้ำ**แคบ** ๆแห่งนี้ แม้จะมีปลาเพียงไม่กี่ตัวก็ตาม เวลาว่างผมจะเดินมาดูพวกมันว่ายน้ำไปมา ทำให้ใจผมเย็นลงอย่างไม่น่าเชื่อ

ปลากราฟแต่ละตัว แม้จะไม่ใหญ่มาก ก็พอเลี้ยงได้ไม่เกิน 10 ตัว ซึ่งถ้าโตเต็มที่แล้ว คงต้องขยายขนาดบ่อให้มากขึ้นอีก มันน่ารักมาก เวลาว่ายน้ำไล่กัน ไปมา ถ้าช่วงที่ให้อาหารพวกมันจะกินเสียงดัง จนน้ำกระเซ็นออกมาเลย ยิ่งอาหารเม็ดใหญ่ คุณภาพดี ปลาจะแย่งกันกินอย่างมีความสุข ปลากราฟ เป็นปลาที่เลี้ยงง่าย เพียงดูแลเรื่องอาหารการกินให้ดี รักษาความสะอาดของน้ำ อุณหภูมิพอเหมาะ อากาศถ่ายเทดี ปลาก็แข็งแรง สุขภาพดี

บ่อยครั้งที่ผมได้คลุกคลีกับปลากราฟเป็นเวลานาน เลยได้ศึกษานิสัยใจคอของปลาเหล่านี้ มันก็ไม่ต่างกับคน ยิ่งตัวใหญ่ ว่องไว เร็วแรง ชอบเป็นผู้นำจำฝูง ให้ปลาตัวเล็ก ตัวน้อยว่ายตาม ด้วยสภาพบ่อที่ทั้งเล็ก ทั้ง**แคบ** แบบนี้ เจ้าปลากราฟคงคิดว่าบ่อที่มันอยู่นี้ กว้างใหญ่ไพศาล ไม่ว่าจะมองไปทางไหนก็รู้หมด รู้ทางหนีทีไล่เก่ง หลบหลีกศัตรู คิดว่าตัวเองเก่งแล้ว ทำอะไรได้ตามใจชอบ มีอิสระ

แต่หารู้ไม่ว่า บ่อเล็ก**แคบ** ที่มันอยู่นี้ วันหนึ่งตัวมันก็จะใหญ่เกินกว่าจะแวกว่ายน้ำต่อไป เจ้าของต้องขาดลอกบ่อใหม่ โลกที่มันเคยอยู่ก็เปลี่ยนแปลงไป สภาพแวดล้อมเปลี่ยน สังคมเปลี่ยน และหากเจ้าของซื้อปลาตัวใหม่มาลงเพิ่ม พวกมันก็ต้องปรับตัวเข้ากับปลาตัวอื่นที่ว่ายวนอยู่ในบ่อเดียวกัน จะแบ่งพรรค แบ่งฝ่าย แยกความสามัคคีกันก็ไม่ได้

คนเราจึงไม่ควรทำตัวเป็นคนอวดรู้ คิดว่าเก่งทุกเรื่อง มันใจเกินตัว แล้วไม่ฟังใคร ไม่ยอมฟังความคิดเห็นของคนอื่น เราอาจเชี่ยวชาญในด้านใด ด้านหนึ่ง แต่เราก็ไม่เก่งไปซะทุกเรื่อง ต้องได้รับคำแนะนำจากผู้อื่น

ความเป็นผู้รู้แจ้ง ผู้ฉลาด **กว้าง**ไกลของเราในวันนี้ อาจ**แคบ**ลงอย่างไม่น่าเชื่อในวันข้างหน้า เมื่อสังคมเปลี่ยน สภาพแวดล้อมเปลี่ยนแปลงไป เราจึงควรหมั่นเติมความรู้ให้ตัวเอง รับฟังประสบการณ์อันเป็นประโยชน์จากผู้อื่น และคนรอบข้างอยู่เสมอ เพื่อเก็บคลังความรู้ใหม่ๆ ฝึกทักษะการเรียนรู้ของตัวเองให้ทันสมัย

พึงอย่าได้ทำตนเหมือนปลาคราฟ ในบ่อน้อย ที่อวดรู้ไปหมดทุกเรื่อง ในบ่อ**แคบๆ** เมื่อวันที่ต้องเปลี่ยนที่ไปอยู่ในบ่อใหญ่ เราอาจไม่รู้อะไรเลยเหมือนปลาตัวใหญ่ที่ต้องว่ายตามปลาตัวเล็กในบ่อ**กว้าง**ก็เป็นได้

“ ซุปเปอร์มาร์เก็ต กับร้านขายของชำ “

“ ซุปเปอร์มาร์เก็ต ตลาดสดติดแอร์ มีของให้เลือกสรรมากมาย แค່หีบของลงตะกร้า จ่ายเงิน ก็เรียบร้อย” ผมใช้บริการซุปเปอร์มาร์เก็ตแห่งนี้ประจำ มีสินค้าให้เลือกมากมาย พนักงานก็เปลี่ยนกันไม่ซ้ำหน้า มาระยะหลัง ยาสีฟัน แชมพู สบู่ ของกิน เริ่มขาดสต็อกบ่อยมาก แกรมพนักงานก็มั่ว แต่กั่มหน้า กั่มตา ไม่ยั่มให้กับลูกค้า บางทีก็ทอนเงินขาด จนต้องมาไล่ใบเสร็จกัน แต่ด้วยความที่ร้านมันอยู่ใกล้บ้าน ผมเลยต้องใช้บริการที่นี้อยู่เป็นระยะ

แถวบ้านผมมีร้านขายของชำ อยู่ร้านหนึ่ง คุณสะอาด มีของให้เลือกแม้จะไม่มากเท่าร้าน ซุปเปอร์มาร์เก็ต หน้าปากซอยก็ตาม ที่ผมชอบคือ ขนมสะอาด ไม่มีฝุ่น ถ้าหาของไม่เจอ เจ็ยั่ม เจ้าของร้านจะเดินไปหาให้ อย่างของใช้ประจำที่ผมซื้อบ่อยแล้วหมด เจ็ยั่มจะเตรียมสั่งไว้ แล้วให้ผมมาซื้อ ที่หลัง แกใจดีมาก เคยทำงานห้างแผนกซุปเปอร์มาก่อน เลยรู้ใจคนซื้อเป็นอย่างดี ผมละ่นับถือเจ็ยั่มจริงๆ คงเป็นเพราะเจ็ยั่มเจอลูกค้ามาเยอะ ทั้งเรื่องมากและเลือกมาก เลยรู้พฤติกรรมลูกค้าเป็นอย่างดี ใครที่เป็นลูกค้าประจำเจ็ยั่มละก็ แค่มองตาเจ็ยั่ม แกเดิน ไปหีบของมาให้ทันที

ผมประทับใจเจ็ยั่มมาก วันหนึ่งผมไปซื้อแค่แชมพูขวดเดียว แกไม่มีของ บอกว่าพรงนี้ให้มาใหม่ กัน แล้วแกจะหาให้ พรงขึ้นผมไปร้านเจ็ยั่ม แชมพูตั้งไว้ตรงโต๊ะจ่ายเงินพอดี แกบอกว่าตั้งใจซื้อมาให้ เลยนะ แล้วเจ็ยั่มแะซื้อของเข้าร้านเพิ่มมาด้วย ผมชอบความเอาใจใส่ และการบริการที่ดีของเจ็ยั่มมากๆ กะว่าจะไม่ไปซื้อของร้านไหนแล้ว เพราะที่นี้คุณเลยลูกค้าดีจริงๆ

แม้ร้านซุปเปอร์จะใหญ่โต กว้างขวาง มีที่จอดรถ แต่บริการไม่ดี เท่าร้านขายของชำในซอย บ้านผม แม้จะเล็กแคบ แต่จัดเรียงของหาง่าย เจ็ยั่มแกใจ กว้าง บางทีเอาเงินมาไม่พอก็ให้คิดไว้ก่อน แล้วค่อยแะเอามาให้ ของที่ร้านแกขายดีทุกวัน ผมว่ายอดขายบางวัน ดีกว่าร้านซุปเปอร์เสียอีก ถ้าฝนตก หนักๆ หลายคนถือร่มไปซื้อของร้านเจ็ยั่มกันทั้งนั้น ขณะที่ร้านซุปเปอร์อัน กว้างขวาง แอร์เย็นสบาย กลับแทบไม่มีคน คุณดีแต่เพียงเปลือกนอก แต่บริการยังไม่เข้าขั้น

ผมแวะซูเปอร์บ้างเป็นบางครั้ง เคยเห็นของหมดอายุวางบนชั้นวาง ตั้ง 3-4 วัน พนักงานไม่ดูแลกันเลย มีวแต่เช็คของกันอยู่ผมเดินไปบอกพนักงานแล้ว แต่พนักงานก็ทำเฉย ดูไม่ใส่ใจ แล้วก็ทำงานต่อ เพราะพนักงานที่นี่ลาออกบ่อย ไม่รู้วิธีการบริหารจัดการสินค้าอย่างถูกต้อง อีกทั้งพนักงานก็น้อย เจ้าของร้านก็ไม่ค่อยดูแล ปล่อยให้ของหมดอายุปะปนกับของใหม่ ตามชั้นวางก็ไม่สะอาด

เห็นความแตกต่างระหว่าง ร้านค้าซูเปอร์ กับร้านขายของชำ มั้ยครับ?.....

ซูเปอร์มาร์เก็ต พื้นที่ **กว้าง** แอร์เย็นสบาย ให้ลูกค้าซื้อปิ้งเฟลิดเฟลิด แต่บริการแย่มาก ไม่เก็บของหมดอายุออก ปล่อยให้ฝุ่นจับ ไม่ใส่ใจลูกค้า ต่างกับร้านขายของชำเล็กๆ **แคบๆ** ที่ใส่ใจลูกค้า เน้นเล็ก แต่บริการเยี่ยม ของสดใหม่ทุกวัน ขายความประทับใจที่ประเมินค่ามิได้ ถึงมีลูกค้าประจำเยอะขนาดนี้

ขนาด **กว้าง แคบ** ของร้าน ไม่ได้เป็นตัววัดคุณภาพ หรือยอดขายเลย ต่อให้จัดร้านดูดี **กว้าง**ขวาง น่าเข้า มีส่วนลดพิเศษจูงใจลูกค้าดีแค่ไหน แต่บริการแย่มาก ไม่มีคุณภาพ ก็ไม่มีทางได้ใจลูกค้า เมื่อเทียบกับร้านเล็ก **แคบ** แต่ทำให้ลูกค้าประทับใจ

การดูแลคุณภาพสินค้า ใส่ใจเรื่องการบริการให้ได้อย่างต่อเนื่อง ไม่ว่าจะร้านคุณจะมีขนาด **กว้าง แคบ** สักเพียงใด...ร้านของคุณก็จะเป็นหนึ่งในใจของลูกค้าตลอดไป

“ ถึงตัวเล็ก แต่ใจใหญ่ “

นัยน์ตาคู๋นึ่ง ที่ไม่ยอมแพ้ต่อโชคชะตา น้องส้ม น้องสาวผู้พิการที่นารักของผมกำลังพุงตัวจับราวทั้งสองข้าง ฝึกก้าวเท้า ทีละก้าว ไปมาบนทาง*แคบๆ* ในห้องฝึกกายภาพบำบัด ที่มีคนไข้จำนวนมาก มีคุณหมอ พยาบาล และพี่ๆนักกายภาพ คอยให้คำแนะนำ ทำให้ห้อง*กว้างๆแคบ*ไปถนัดตาเลย

แม้น้องส้มจะเกิดมาพิการ ขาทั้งสองข้างลีบ กล้ามเนื้ออ่อนแรง เดิน ไม่ไหว ต้องใช้ไม้พุงตลอดเวลา แต่น้องสาวผมคนนี้ก็สู้ไม่ถอย ชอบไปไหนมาไหนเอง แม้แต่ทางลาดชัน*กว้าง แคบ* ในโรงพยาบาล เธอก็เดินมาหมด ผมว่าน้องส้มเป็นเด็กมีมนุษยสัมพันธ์ดี *กว้าง*ขวางในโรงพยาบาล รู้จักตั้งแต่ผู้อำนวยการ ยันภารโรง และพี่ๆเจ้าหน้าที่ทุกคน

ผมจะขับรถพาน้องส้มไปส่งที่โรงพยาบาล ไปหาคุณตา คุณยายที่ชลบุรี มีเวลามากน้อย ก็พาไปเที่ยวสวนสาธารณะ และพิพิธภัณฑ์ สำหรับส้มมีเวลาว่างก็จะอ่านหนังสือ เล่น facebook ไปตามภาษาเด็กวัยรุ่น บ้างก็ชอบถามโน้น นี นั่น กับผม เหมือนเจ้าเด็กจ๋ามัยในการ์ตูนอิคิวซัง ที่ผมต้องคอยหาคำตอบมาตอบให้ ช่างซัก ช่างถามไปได้ ะทุเรื่อง จนผมต้องบอกว่า “ สิ่งที่เราสงสัยไม่เหมือนคนอื่น เราควรหาคำตอบด้วยตัวเอง เพราะทุกข้อสงสัย จะช่วยทำให้เราเข้าใจปัญหา และหาทางออกของปัญหาให้ได้ด้วยตัวเราเอง ”

น้องส้มเป็นเด็กหัวไว เข้าใจง่าย ยอมปฏิบัติโดยดี เมื่อเวลาผ่านไป หลังจากที่ผมไม่ได้ติดต่อน้อง เนื่องจากต้องไปสัมมนางานที่ต่างประเทศอยู่บ่อยครั้ง เลยทำให้ห่างๆกันไปบ้าง ก็มีเรื่องให้ผมเป็นห่วงน้องขึ้นมาจนได้ น้องส้มได้รับอุบัติเหตุจากไปทัศนศึกษาที่นครนายก เพราะคนขับรถกลับใน น้องส้มหัวไหล่หลุดเพราะไปกระแทกกับราวเหล็กอย่างแรง ต้องเข้าเฝือกที่โรงพยาบาลนานนับเดือน แต่ส้มก็สู้ไม่ถอย เพราะชินกับการนั่งๆนอนๆที่โรงพยาบาล แต่ตอนนี้ส้มไม่ค่อยห่วงตัวเองมากเท่าไร เพราะใจกังวลกับการเตรียมตัวสอบเข้ามหาวิทยาลัยที่ใกล้จะมาถึง

การสอบครั้งนี้มีผลกับชีวิตสัมมาก สัมเชื่ออย่างนั้น สัมไม่รีรอที่จะขอเลิกเซอร์กับเพื่อนๆ คูหนังสือเตรียมสอบ คุณแม่ให้กำลังใจสัมดีมาก และคอยจัดเวลาอ่านหนังสือ ฝึกทำโจทย์เพื่อให้รู้แนวข้อสอบ มันเป็นช่วงเวลาที่น่า้อยมาก แต่สัมก็สู้ไม่ถอย

สำหรับน้องสัมตัวเล็ก ต้องนั่งรถเข็นตลอดเวลา แกรมยังหัวไหล่หลุด ต้องรักษาตัวที่โรงพยาบาล ไหนจะต้องเตรียมตัวสอบเข้ามหาวิทยาลัยอีก เป็นช่วงที่สัมต้องเปลี่ยนวิกฤติให้เป็นโอกาส พยายามมีสมาธิกับตัวเอง คิดบวก เพื่อมุ่งมั่นเตรียมสอบเข้ามหาวิทยาลัยให้ได้

ช่วงนั้นสัมรู้สึกโรยมาก ผมเห็นแล้วก็สงสาร ความมุ่งมั่นของน้องดีมาก "สัมจะไม่ยอมแพ้เด็ดขาด ขอลองทำให้มันสุดก่อน ผลลัพธ์เป็นยังไงค่อยว่ากัน" สัมพูดกับผมอย่างจริงจัง และเท่าที่ประมาณการณ์ไว้ กว่าจะถึงวันสอบ สัมก็น่าจะถอดใจแล้ว เพราะหมอบอกว่ากระดูกเชื่อมติดกันดี ไม่มีอะไรน่าเป็นห่วง สัมจึงทุ่มเทสุดๆกับการอ่านหนังสือ และทำโจทย์เยอะๆ ซึ่งสัมก็มีวินัยในตัวเองสูง ผมจะคอยหนุนอยู่ห่างๆ คอยให้คำปรึกษาเป็นบางเรื่อง เพื่อให้กำลังใจ

ไม่นานหลังจากสอบเสร็จ สัมสอบติดคณะอักษรศาสตร์ ได้เป็นผลสำเร็จ เธออยากจบมาเป็นครูสอนภาษาอังกฤษอย่างเคยตั้งใจไว้ ผมแสดงความยินดีกับสัม เธอยิ้มแก้มปริเลย ดีใจจนน้ำตาคลอเลย ทำให้ผมคิดอะไรได้เยอะ ในความไม่ย่อท้อ มุ่งมั่น ใฝ่เรียน ของน้อง แม้ตัวเองจะพิการก็ตาม สัมเป็นแรงบันดาลใจให้กับผู้พิการหลายคนที่ไม่ยอมแพ้อะไรง่ายๆ คนธรรมดาทำได้ เราก็ต้องทำได้ อย่าไปคิดปิดกั้นความสามารถของตัวเอง

ผมปลื้มในความสำเร็จของน้องสัม เพราะน้องมีทัศนคติเปิดกว้าง กับทุกเรื่องที่ผ่านมาในชีวิต โดยไม่เอาตัวเองไว้ในห้องแคบๆ ที่ไม่กล้าออกมาทำอะไรเลย ไม่กล้าเผชิญความจริงที่ตนพิการแล้ว คิดว่าเราทำอะไรไม่ได้มากไปกว่าคนปกติ สัมทำให้ใครหลายคนที่เป็นอย่างสัมได้รู้ว่า ถ้าเราเปิดรับสิ่งใหม่ๆ มองโลกอย่างสร้างสรรค์ เพิ่มพื้นที่คิดบวกให้กว้าง ลดความคิดแง่ๆ ให้แคบลงไป ชีวิตไม่ว่าจะเกิดมายาก ดี มี จน ก็ไม่ใช่ปัญหา ที่หลายคนมักคิดเอามาเป็นปมด้อยให้กับชีวิต

สัมจึงเป็นน้องสาวตัวเล็กๆ ที่เต็มเปี่ยมไปด้วยพลังเสมอ ใจของเธอยิ่งใหญ่กว่าตัวเธอนัก สมกับเป็นเด็กพริกขี้หนู ชอบสร้างสีสัน ความเผ็ดร้อน จัดจ้าน ให้กับตัวเอง เธอบอกว่ามีโอกาสมาก เรียนต่อด้านจิตวิทยา พัฒนาตนเอง เพื่อนำความรู้ไปช่วยเหลือผู้พิการ เสริมความมั่นใจในการใช้ชีวิต อย่างมีความสุข การเข้าใจตนเอง มีเป้าหมาย อยู่อย่างมั่นใจ จะทำให้เราเข้มแข็ง ทัดเทียมเท่าคนปกติ อย่างที่เธอเคยทำสำเร็จมาแล้ว

“ สนามเด็กเล่นหรรษา ”

เสียงหัวเราะของเกรซ คุณมีความสุข ขณะวิ่งไล่จับกับมาร์ค มีแชมป์ บอส และแอน เพื่อนสนิทวิ่งตามมาติดๆ มองไปรอบๆ สนามเด็กเล่นหรรษาที่นี่ แจ่มกว่าที่อื่นเยอะ มีเครื่องเล่นตั้งหลายอย่าง ทั้งม้าหมุน ม้าลื่น กระดาดลื่น สไลด์เดอร์ กระดานหก มีชุดเครื่องเล่นใหม่ๆ มีบ่อทรายแสนสนุกที่คุณตาเรย์ กับคุณยายโจแอน ท่วมทุนสร้างสนามเด็กเล่นหรรษาขึ้น เป็นบุญของเด็กในเวลลิงตันจริงๆ ที่ได้มีโอกาสแบบนี้

เด็กๆทุกคนที่นี่ รักคุณตา คุณยายมาก ทั้งใจดี และจัดกิจกรรมในสนามเด็กเล่น โดยเฉพาะปีใหม่ กับคริสมาสต์ที่เด็กๆที่นี่ไม่มีวันพลาด โดยร่วมกับบรรดาพ่อแม่เด็กๆในเมือง จัดหาทุนการศึกษาให้กับเด็กที่ด้อยโอกาส เวลาว่างงานประจำปีจะมีเต็นท์ทางรอบสนามเลย เพราะเป็นพื้นที่กว้าง เป็นสวรรค์สำหรับเด็กๆ รวมถึงสถานที่ออกกำลังกายของผู้ใหญ่ในละแวกนี้ด้วย ยังไม่ต้องพูดถึงวันหยุดสุดสัปดาห์ด้วยล่ะก็ คนแน่นจนต้องประกาศหาเด็กหลงกันเลยทีเดียว

จุดประสงค์ของสนามเด็กเล่นหรรษาแห่งนี้ คุณตา คุณยาย อยากให้เป็นพื้นที่สีเขียว พื้นที่ความคิดสร้างสรรค์สำหรับเด็กๆ ให้เปิดกว้าง เป็นที่สันทนาการ ทำกิจกรรม เล่นกีฬา ออกกำลังกาย เป็นปอด เป็นสมอง เป็นหัวใจ ของชาวเวลลิงตันทุกคน โดยสนามเด็กเล่นหรรษาแห่งนี้ ยังได้รับความสนับสนุนจากรัฐบาลด้วย เพราะสนามเด็กเล่นหรรษาแห่งนี้ มีความทันสมัย ปรับปรุงตลอดเวลา เด็กทุกรุ่นจึงเคยมาวิ่งเล่นสนามแห่งนี้แล้วทั้งนั้น

คุณแม่ของบอสกับเกรซ เป็นเพื่อนซี้กันตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัย ยังเป็นแม่สื่อแนะนำพ่อของมาร์คให้รู้จักกับแม่เค้าด้วย ก็ตกลงดี เพราะคุณพ่อ คุณแม่พวกเรารู้จักกัน อยู่บ้านในละแวกเดียวกัน ด้วย ลูกๆวัยใกล้เคียงกัน เลยได้มาเรียน โรงเรียนเดียวกัน ก็พอดีกับที่เมืองเวลลิงตันมีนโยบายสร้างสนามเด็กเล่นให้กับเด็กๆ ช่วยพัฒนาการ เสริมศักยภาพให้กับเด็ก เป็นสถานที่ออกกำลังกายให้กับผู้ใหญ่ได้ด้วย

เด็กๆส่วนมาก ชอบมาที่สนามเด็กเล่นช่วงบ่าย หลังเลิกเรียนจนถึงเย็น คงมีแต่เกรซ มาร์ค บอส แชมป์ และแอน ที่นั่นคั่นมาเล่นช่วงค่ำ หลังจากทำการบ้านเสร็จแล้ว เพราะบ้านพวกเราไม่ไกลจากสนามเด็กเล่น เวลากลางคืนสนามที่นั่นมึน อากาศสดชื่น เสียงไม่ดังเท่าช่วงเช้า นอกจากจะเล่นเครื่องเล่นที่นี้อย่างสนุกแล้ว ยังเป็นที่ให้พวกเราตีหนังสื่อกันด้วย โดยเฉพาะเกรซ เรียนดี ร้องเพลงก็เก่ง เป็นเชียร์ลีดเดอร์ของโรงเรียน ยิ่งช่วงกิจกรรมด้วยละก็ เกรซกับเพื่อนๆที่โรงเรียนจะมาซ้อมกันจนถึงดึกคืน คุณแม่จะเตรียมข้าวกล่องมาเพื่อด้วย และรับกลับบ้านด้วย

เพื่อนๆในห้องรู้จัก แมสซี่ ดี เธอออกจากเป็นลูกคุณหนู เพราะคุณพ่อเป็นเจ้าหน้าที่ระดับสูงในเวสต์ลิงตัน ส่วนคุณแม่มีฐานะเป็นคุณหญิง วันๆก็ออกงานสมาคม จึงไม่ค่อยมีเวลาให้แมสซี่มากนัก เธอจึงโตมาแบบเลี้ยงตามใจ อยากได้อะไรก็ซื้อ บางครั้งก็มีปัญหาเกี่ยวกับเพื่อนๆบ่อย เพราะแมสซี่ไม่ค่อยยอมใคร เอาแต่ใจ และขี้อิจฉาที่สุด จึงเข้ากับคนอื่นยาก แต่ด้วยความเป็นเด็กลูกผู้ดีมีเงิน เด็กคนอื่นก็เลยต้องตามใจ

ช่วงสัปดาห์ก่อนงานกิจกรรมโรงเรียน ทุกคนก็มาซ้อมที่สนามเด็กเล่นหรรษา เหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น ช่วงที่เกรซกับเพื่อนๆกำลังเล่นกันอย่างสนุกสนาน แมสซี่เพื่อนของเกรซเหยียบราวเหล็กเพื่อจะปีนขึ้นไปบนสไลด์เดอร์ที่อยู่สูงประมาณ 2 เมตร แล้วพลัดตกลงมาขาหัก ไหล่กระดูกพื้นอย่างแรง หัวแตกเลือดออกเยอะมาก เพื่อนๆตกใจกันมาก ช่วงนั้นไม่มีผู้ใหญ่เดินอยู่แถวนั้นเลย

ด้วยความเจ็บปวด แมสซี่ร้องไห้เสียงดังมาก บ่นเจ็บตลอดเวลา และเลือดก็ออกไม่หยุดด้วย เกรซปลอบแมสซี่ ให้กำลังใจ แล้วเรียกคนมาช่วย โดยบอกให้เพื่อนๆที่สนามดูแลแมสซี่ ห้ามขยับตัว ตอนนี้อาจมีปัญหากกระดูกเคลื่อนทับเส้นประสาทได้ เกรซปั่นจักรยานอย่างรีบเร่ง หาตู้โทรศัพท์สาธารณะที่ใกล้ที่สุด เข้าเบอร์ฉุกเฉินของเวสต์ลิงตันให้ประสานงาน โรงพยาบาลที่ใกล้ที่สุด มารับแมสซี่โดยด่วน โดยเกรซรีบแจ้งข่าวให้พ่อแม่ของแมสซี่ทราบ ให้รีบไปที่สนามเด็กเล่นหรรษาโดยด่วน

เกรซรีบปั่นจักรยานกลับมาที่สนามเด็กเล่นอีกครั้ง ตอนนี้แมสซี่มีอาการเหนื่อยหอบ เหมือนจะหายใจไม่ออก เพราะแมสซี่มีโรคประจำตัว ภูมิแพ้ค่อนข้างรุนแรง อยู่แล้ว เธออ่อนเพลีย มือเท้า เย็นอย่างเห็นได้ชัด เกรซเห็นท่าไม่ดีจึงให้แมสซี่นอนราบ และพวยปอดให้ซิฟเจอร์เดินเป็นปกติ ทำอยู่หลายครั้ง แมสซี่หอบเป็นพักๆ แต่อาการก็ยังไม่ได้ดีขึ้น ทุกคนช่วยกันดูแลอย่างเต็มที่ ขอเพียงให้รอด พยาบาลมาถึงสนามเด็กเล่นหรรษาโดยเร็วที่สุด

พร้อมกับแม่ของแมสซี่มาถึงพอดี รีบเข้ามาดูอาการของลูกโดยด่วน แมสซี่ยังเหนื่อยหอบเป็นระยะ เลือดที่ศรีษะยังไม่ไหลไม่หยุด แม่ของแมสซี่ต้องใช้สำลีและผ้าก๊อตปิดแผลลูกไว้ แล้วร้องไห้ไปด้วย เพราะความเป็นห่วง พวกเราทุกคนตกใจ หวาดกลัวจนบอกไม่ถูก กลัวแมสซี่จะเป็นอะไรไป ขอให้พระเจ้าคุ้มครองแมสซี่ด้วย เกรซหวังในใจอย่างนั้น

สักพักรถพยาบาลก็มาถึง เจ้าหน้าที่รีบร้อนพาแมสซี่ขึ้นรถโดยด่วน นายตำรวจอาเซอร์มาถึงที่เกิดเหตุ สอบถามเด็กๆ และผู้เห็นเหตุการณ์ รวมถึงเกรซด้วย และทุกคนก็ไปรวมตัวกันที่โรงพยาบาล ตอนนี้คุณหมอให้ยาแก้แพ้ ให้น้ำเกลือทางเส้นเลือด เนื่องจากแมสซี่อ่อนเพลียอย่างหนัก และต้องเข้าเฝือกที่ขา รวมถึงเย็บแผลที่ศรีษะแตกนับ 10 เจ็บ โชคดีสมองไม่ได้รับการกระทบกระเทือน ส่วนไหล่ด้านขวากระดูกร้าว ต้องเข้าเฝือกเช่นกัน

คุณหมอให้รักษาตัวที่โรงพยาบาล 2 สัปดาห์ และกลับไปพักผ่อนที่บ้าน โดยห้ามเคลื่อนไหว ในช่วงนี้ เพื่อนๆ ทุกคนนัดกันไปเยี่ยมแมสซี่ที่บ้าน รวมถึงเกรซด้วย แมสซี่ดูอาการดีขึ้น เธอจับมือเกรซพร้อมกล่าวขอบคุณทั้งน้ำตาตลอด แมสซี่ซึ่งในน้ำใจที่เกรซกระตือรือร้นช่วยชีวิตเธอสุดความสามารถ

หลังจากที่แมสซี่หายดี เธอเปลี่ยนไปเยอะ มีน้ำใจกับเพื่อนๆ เอาใจใส่ดูแล ไม่โกรธ จี้อัจฉาเหมือนแมสซี่คนก่อน แมสซี่บอกเกรซว่า เกรซเหมือนแสงสว่างส่องใจ ให้แมสซี่หันมองไปยังคนรอบข้าง เข้าใจจิตใจผู้อื่น เปิดทัศนคติให้กว้างขึ้น ลดความคับแคบในจิตใจที่เห็นแก่ตัวให้น้อยลง ถ้าไม่ได้เกรซ เธอคงไม่ได้พบแสงสว่างอันล้ำค่าเช่นนี้

และด้วยความดีของเกรซ ข่านนี้ได้แผ่*กว้าง*ไปทั่วเมืองเวลลิงตัน คุณตาเรย์ กับคุณยายโจแอน เจ้าของสนามเด็กเล่นหรรษาก็ได้ทราบข่าวดีนี้ด้วย ท่านทั้งสองได้กล่าวชมเชย และมอบเกียรติบัตร ชมเชยในคุณงามความดีที่เกรซทำ

โดยเกรซขอเสนอแนวคิดเพิ่มเติม อยากให้สนามเด็กเล่นมีความพร้อมในด้านความปลอดภัย ให้ติดตั้งโทรศัพท์สาธารณะและจัดเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยตลอด 24 ชั่วโมง หากมีอะไรฉุกเฉินจะได้มีเจ้าหน้าที่ให้ความช่วยเหลือได้ เพราะที่นี้เป็นเสมือนปอดและหัวใจของชาวเมืองเวลลิงตันทุกคน จึงต้องการความมั่นใจ ในการเข้ามาใช้สนามเด็กเล่นหรรษาแห่งนี้

และไม่นาน สนามเด็กเล่นหรรษาก็กลับมาอีกครั้ง ที่นี่มีระบบการจัดการเรื่องความปลอดภัยสูง ตามที่เกรซร้องขอไว้ เป็นที่น่าภูมิใจที่ทุกอย่างเป็นไปได้ด้วยดี โดยสนามเด็กเล่นหรรษามีกฎระเบียบที่เข้มงวดขึ้น ไม่ให้เด็กๆ เล่นตามลำพัง โดยไม่มีผู้ใหญ่ดูแล เจ้าหน้าที่มีความรัดกุมมากขึ้น สร้างความเชื่อมั่นให้กับทุกคนที่เข้ามาใช้บริการที่นี่

ความดี ความกล้าหาญของเกรซ *กว้าง*ไกล ได้ลงข่าวหนังสือพิมพ์ ออกโทรทัศน์เป็นตัวอย่างที่ดี รู้จักคิด แก้ปัญหา และนำปัญหาที่เกิดขึ้น มาเป็นนโยบายในการแก้ปัญหาให้กับสนามเด็กเล่นหรรษาแห่งนี้ เกรซจึงได้รับรางวัล วันเด็กแห่งชาติ ของเวลลิงตันในปีนี้นั่นเอง

“ คุณชาย อมทุกข์ กับ เจ้าหญิง ลั่นลำ ”

เสียงจ๊องร้องเพลง ดังสนั่นทั่วสนามหญ้ากว้างใหญ่ไปสุดขอบถึงหลังบ้าน ไม่มีใครอยู่บ้าน เลยคืนนี้ทุกคนมีธุระออกไปข้างนอกกันหมด คุณพ่อ พาคุณแม่ และพี่สาวไปงานเลี้ยงข้างนอก...ผมเป็นคนชอบอยู่เงียบๆ มีโลกส่วนตัวสูง ไม่อยากยุ่งวุ่นวายกับใคร ขนาดห้างสรรพสินค้าใกล้ๆบ้าน ผมยังไม่ไปเลย ไม่รู้จะไปทำไม คนเยอะแยะ ผมไม่ชอบ

ชายต้อม เป็นคนเงียบขรึม ไม่ชอบสังคม สถานที่คนเยอะแยะ มีความเป็นส่วนตัวสูง ใครชวนไปเล่น กินเที่ยวที่ไหน ก็ปฏิเสธทุกคนได้ตลอด แม้แต่คนในบ้านก็เถอะ เจอกันตอนกินข้าว แล้วก็เข้าไปดูทีวี เล่นเกมสัในห้อง ทำแบบนี้จนคุณแม่เป็นห่วง เรื่องการเข้าสังคม การใช้ชีวิตประจำวันของเขา

ส่วนเรื่องการเรียน ต้องยกนิ้วให้ เป็นเรื่องที่ชายต้อมถนัดอยู่แล้ว สอบได้เป็นอันดับต้นๆของห้องมาตลอด ชายต้อมชอบอ่านหนังสือมาก กองเป็นตั้งๆ จนโต๊ะกว้างๆของเขา **แทบ** ไปถนัดตา ต้องหาซื้อชั้นหนังสือ **กว้างๆ** 3 ตู้ ไว้ในห้องอ่านหนังสือ เวลาถึงงานมหกรรมหนังสือที่ไร เขาจะจัดหนักซื้อหนังสือเป็นสิบๆเล่ม กองไว้หลังรถ ช่วงเป็นหนอนหนังสือด้วยจริงๆ อ่านได้ทั้งวัน ไม่รู้จักเบื่อเลย

จึงเป็นธรรมดา ที่ชายต้อมจะสอบติดคณะวิศวะได้เป็นอันดับ 1 ของผู้เข้าสอบทั้งหมด เพราะเขาเก่งคณิตศาสตร์ กับฟิสิกส์มาก เพื่อนๆยังเชียร์ให้ชายต้อมสมัครเป็นวิศวกรของสถาบันกวดวิชา เพราะแม่นยำในทฤษฎี และ ความสามารถในการถ่ายทอดสูง ใครไม่เข้าใจให้ชายต้อมอธิบายให้ รับรองรู้หมด สอบผ่านแน่นอน

พูดถึงหญิงตุ้มบ้าง ที่วันๆเอาแต่ออกงานรื่นเริง ชอบเข้าสังคม เฮฮาปาร์ตี้กับเพื่อนๆ ไม่เว้นแต่ละวัน ชีวิตเธอลั่นลำ ซิวๆตลอด เสียงหัวเราะกลายเป็นซิกเนเจอร์ของเธอไปซะแล้ว หน้าตาไม่ห่างสวย ปาก **กว้าง** ตาหยี หัวเราะลั่นจนคนทั้งร้านต้องหันมามอง โดยที่เธอไม่แคร์สื่อใดๆ

คงเป็นเพราะบุบเบ อาละวาด หญิงตุ้มค้นสอบติควิวะ คณะเดียวกับชายต้อม ราวปาฏิหาริย์ ทั้งที่หลายคนคิดว่าหญิงตุ้มน่าจะสอบติคคณะเศรษฐศาสตร์มากกว่า ในรั้วมหาวิทยาลัยหญิงตุ้มเป็นคนชอบทำกิจกรรมรับน้อง เซียร์ลีดเดอร์ เป็นนักกีฬาโอลิมปิกบอล ของมหาวิทยาลัย แม้เธอจะเรียนหนักก็ตาม

หญิงตุ้มโดดเด่นกว่าใคร ก็ตรงที่เธอกล้าคิด กล้าลุยกับปัญหา เวลาเรียนก็ถามอาจารย์แบบตรงไป ตรงมา ในขณะที่นักศึกษาคนอื่น ๆ นั่งเงียบ ไม่กล้าสบตาอาจารย์ ด้วยความที่ใครๆก็รู้จักเธอ รวมถึงชายต้อมที่เรียนเก่งจนใครๆก็พูดถึงไม่แพ้กัน

แล้วคนทั้งสอง ก็โคจรมาพบกัน เมื่อโปรเจกงานกลุ่มที่อาจารย์ให้มา ชายต้อมเป็นหัวหน้ากลุ่ม ต้องคอยอธิบายงานให้เพื่อนๆ รวมถึงหญิงตุ้มที่เป็นตัวแทนกลุ่ม ต้องออกไปรายงานหน้าชั้นด้วย ช่วงที่ติวโปรเจกงานกันสุดๆ ทำให้ทั้งสองคน รู้จักและเข้าใจกันมากขึ้น ด้วยนิสัยใจคอที่ต่างกันลิบลับ ชายต้อมก็เปิดใจกว้าง รับฟังความคิดเห็นของหญิงตุ้มมากขึ้น เพราะเดิมทีชายต้อมไม่ค่อยฟังใคร เป็นคนเชื่อมั่นในตัวเองสูง ทำอะไรจริงจัง ผลการเรียนจึงโดดเด่นกว่าคนอื่น

ในมุมมองของเพื่อนๆ ชายต้อม เด่นเรื่องการเรียน แต่คือเรื่องการเข้าสังคมมาก ไม่พูดคุยหรือสังคมกับใคร วันๆเอาแต่อ่านหนังสือ ชายต้อมจึงแทบไม่มีเพื่อนเล่น เพื่อนซี้เหมือนกับคนอื่นเลยมี แต่เพื่อนที่คอยประจบเค้า เพราะเรื่องเรียนเท่านั้น ยิ่งช่วงใกล้สอบก็จะขอลอกเลคเชอร์ ขอให้ช่วยติวให้ ไม่ก็ขอลอกงานไปส่งอาจารย์เพื่อให้สอบผ่าน

หญิงตุ้มพอเข้าใจปัญหาของชายต้อม ทั้งสองมีโอกาสดูคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันมากขึ้น ทำกิจกรรมของมหาวิทยาลัย ชายต้อมเปิดใจ เพิ่มพื้นที่ความสุขให้ตัวเองกว้างขึ้น ลดขนาดความทุกข์ในใจให้แคบลง เริ่มต้นพูดคุยกับคนในครอบครัวให้มากขึ้น ทำให้คุณพ่อ คุณแม่ ประหลาดใจ เพราะเค้าไม่ได้เอาแต่เรียน และขังตัวเองไว้ในห้องเหมือนแต่ก่อน

เพื่อนๆที่มหาวิทยาลัยเริ่มเข้ากับชายต้อมได้ดีขึ้น ไปกินข้าว เที่ยวเล่น เดินห้าง ทำกิจกรรมนอกสถานที่ร่วมกัน ได้พูดคุยแลกเปลี่ยนทัศนคติ ทำให้ชายต้อมในวันนี้ ไม่ใช่คนหน้าบึ้ง จริ่งจิ้ง เอาแต่ใจ เหมือนแต่ก่อน เขาจะฟังเพื่อนๆพูดก่อนเสมอ หากมีเรื่องไม่เข้าใจ ชายต้อมจะไปหาข้อมูล แล้วนำมาอธิบายให้เพื่อนๆฟังทีหลัง ชายต้อมภูมิใจเหตุผล ได้ใจเพื่อนๆ และคนรอบข้าง

ชายต้อมไม่ลืมความหวังดี ของหญิงตุ้ม ถ้าในวันนั้นหญิงตุ้มไม่เข้ามาพูดคุยกับชายต้อม ไม่ได้ทำโปรเจกงานร่วมกัน พวกเราคงไม่ได้รู้จักกัน และรู้จักกันมากถึงขนาดนี้ หญิงตุ้มให้แง่คิดเสมอว่า ความสุขลอยอยู่รอบตัวเราเสมอ เพียงแค่เปิดใจให้**กว้าง**ขึ้น ยอมรับความคิดเห็นของคนอื่น ลดความยึดมั่น ถือมั่นในใจให้**แคบ**ลง เราก็จะพบความสุขให้กับชีวิตได้ไม่ยาก

มาถึงตรงนี้ ชายต้อม คงไม่ต้องเป็น “เจ้าชายอมทุกข์” อีกต่อไป ในขณะที่ “หญิงตุ้ม” ก็ยังคงเป็นเจ้าหญิงลิ้นลา ที่มีเสน่ห์ในความเป็นตัวของเธอเอง เปลี่ยนชีวิตผมและใครอีกหลายคน ...

“ เพียงพอ อย่างพอเพียง ”

สิงโตไขประตูบ้าน เพื่อขับรถไปทำงานแถวสยามสแควร์ เตรียมแวะซื้อถ้วยเตี๋ยว่องไก่ กับ กาแฟร้านโปรด หน้าปากซอย ช่วงเช้าต่างคน ต่างรีบร้อน ไปเรียนไปทำงาน ตามถนนหนทางรถแน่นไปหมด นักเรียน นักศึกษา ยืนรอเพียงหน้าป้ายรถเมล์ แล้วยืนหน้าฝนด้วยละคนบนรถเมล์ยืนอัดแน่น เป็นปลากะป๋อง ต้องปิดกระจกอากาศแทบจะไม่มีหายใจ น่าเห็นใจคนเมืองอย่างเราเสียกระไร

วันนี้รถติดมาก กว่าจะผ่านไฟแดงแต่ละแยกมา เล่นเอาผมเครียดเลย เหนื่อยใจจริงๆ มองไปดูรถข้างๆ เห็นเด็กน้อยๆ หนู่ๆ อนุบาล กำลังกินข้าว ส่วนคุณแม่กำลังช่วยมัดผม ถักเปียให้เป็นการใหญ่ คุณพ่อก็ตั้งหน้า ตั้งตา ขับรถ ไปส่งคุณลูกให้ทันโรงเรียนเช้า

ผมล่ะเห็นใจพ่อแม่สมัยนี้จริงๆ ไหนต้องบังคับให้เด็กๆตื่นแต่เช้า กิน นั่ง นอนในรถ เป็นชั่วโมงกว่าจะถึงโรงเรียน เสาร์ อาทิตย์ ต้องเรียนพิเศษ มีอะไรให้ทำเต็มไปหมด เด็กๆไม่ได้ผ่อนคลาย ทำกิจกรรมอย่างอื่นบ้างเลย ในช่วงที่เศรษฐกิจรัดตัว ทั้งคุณพ่อ คุณแม่ ก็เอาแต่หาเงิน ไม่ค่อยมีเวลาดูแล ลูก ฝากไว้ให้ตา ยาย เลี้ยงดู เด็กบางคนโตมากับพี่เลี้ยง พูดภาษาอีสานได้คล่อง จนพ่อแม่แปลกใจ เพราะตัวเองไม่ค่อยมีเวลาได้อยู่กับลูกมากนัก

ช่วงที่รถเคลื่อนตัวไปช้าๆ สิงโตพบเห็นชีวิตคนรอบข้าง คนเดินถนนธรรมดา กินข้าวแกงข้างทางนี่แหละ แต่มันมีอะไรสักอย่างให้ลุ่มคิด ก็เพราะชีวิตง่ายๆแต่ดูไม่ธรรมดาเลย พวกเขาต้องหาเงินค่า บ้างก็ขายดี บ้างก็ขายไม่ได้เลย เพราะฝนตกน้ำท่วม แต่ว่าทำไมพวกเขาอยู่ได้

ขณะที่พวกผมทำงานมาเป็น 10 ปี ฝากชีวิตไว้กับการทำงาน office ก็ไม่ได้มั่นคงอย่างที่คิด ครั้นจะไปทำงานราชการ มันก็ไม่ใช่อย่างที่ผมชอบ มันคงจริง แต่ด้วยความที่ผมต้องรับผิดชอบ ครอบครัว มีภาระจิปาถะ เลยต้องมาเป็นมือปืนรับจ้าง ซึ่งผมเองก็เคยอยากออกมาทำกิจการของตัวเอง อยากคิดงานเอง ทำอะไรเอง หาออเดอร์ส่งลูกค้าเอง อิศระกว่า เพราะงานประจำที่ทำอยู่ เวลางานเข้า ผมต้องกลับบ้านคิดเป็นอาทิตย์เลย ทำให้ผมแทบไม่มีเวลาให้แฟน และครอบครัว

แต่ถึงไม่ใช่ตอนนี้ ผมก็รอโอกาสที่ผมจะโยยบินไปทำอะไรที่อยากทำที่สุดเพื่อเลี้ยงชีพในอนาคต ดีกว่าเป็นลูกจ้างเขาไปวันๆ มันก็น่าเบื่อ ยิ่งน้องๆ รุ่นใหม่ๆ เข้ามา เพื่อนๆ ที่เคยทำงานด้วยกัน ไปทำงานที่อื่น ไม่ก็ไปทำตามฝันในเส้นทางที่เขาเลือก

รถติดอยู่นาน ผมเปิดเพลงฟังก็แล้ว ร้องเพลงก็แล้ว ก็เบื่อๆ เลยหาทางไปจอดปั้มน้ำมันที่เลยแยกข้างหน้า กะว่าจะลงมาหาอะไรกินก่อน แล้วผมก็เดินไปได้สักพัก หันไปมองคุณป้าแก่ๆ คนหนึ่ง ป้าเอี้ยคนั่งขายหมูปิ้ง กับข้าวเหนียว เป็นรถเข็นเล็กๆ บนทางเท้า **แคบๆ** ที่ผู้คนสัญจรไปมามากมาย ผมเห็นแกใช้พัดโบกให้ถ่านติดไฟ ควันกลิ้งหมูปิ้งตะจุกจุก จนต้องเหลือบมองเพราะความหิว

แม้ป้าเอี้ยจะดูเหนื่อยอ่อน เพราะต้องอยู่หน้าเตาตลอดเวลา แกก็ดูมีความสุข แม้จะขายของไป ปาดเหงื่อไป เอาข้าวเหนียวใส่ถุงให้ลูกค้า แกก็ดูมีความสุข ยิ้มแย้มให้ลูกค้า ไม่เคยหน้าอเลย แกจึงเป็นขวัญใจ เด็กนักเรียน นักศึกษา มาอุดหนุนกันแน่นทุกเช้าเลย ผมเห็นแบบนี้มาตลอด เพราะผมซื้อข้าวเหนียวหมูปิ้งป้าเอี้ยกิน ตั้งแต่เรียนมัธยมจนจบทำงานมาหลายปีแล้ว นี่มันก็ผ่านมา 10 กว่าปีแล้ว แกก็ขายหมูปิ้งแบบนี้มาตลอด

ผมทราบว่ ป้าเอี้ยอาศัยอยู่หลาน 3 คน พอหลานบางคนเรียนจบ ก็แยกไปอยู่เองกับพ่อแม่ที่ต่างจังหวัด เหลือหลานสาวคนสุดท้ายที่เรียนอยู่ ก็มาช่วยคุณป้าแก่บ้าง ผมเห็นใจป้าเอี้ยแค่วันไหนที่ไม่สบายมาก แกจะงดขายของไปเลย ไม่กล้าปล่อยให้หลานสาวขายคนเดียว เพราะเตาถ่านค่อนข้างร้อน ต้องระวังเวลาปิ้งหมู

ใครๆ ก็อยากรู้สูตรหมูปิ้ง น้ำจิ้มรสเด็ด ของป้าเอี้ยกันทั้งนั้น ด้วยความที่หมูนุ่มหอมหวาน ข้าวเหนียวก็อร่อย หอมถูกปาก เวลากินแล้วลงตัว ไปหมด เชื่อมั้ยว่าถาดปิ้งหมูของป้าเอี้ยอันนี้ ที่ทั้งเล็กทั้ง **แคบ** แต่ปิ้งหมูมานับไม่ถ้วนแล้ว ผมก็เป็นคนหนึ่งที่ดีใจในรสชาติหมูปิ้งของแกมาจนถึงทุกวันนี้ ต้องสั่งก่อนแล้วค่อยมาเอา เพราะลูกค้าแกเยอะจริงๆ

ผมแวะซื้อข้าวเหนียว หมูπίง 2 ถุงใหญ่ กะเอาไปฝากคนที่บ้าน ป้าเอียดเห็นผมแล้วยิ้มให้แก
 จำผมได้ เพราะผมมาอุดหนุนแกบ่อย ผมชอบชวนป้าเอียดคุยเล่นกันประจำ ผมบอกกับป้าว่าตอนนี้ผม
 ย้ายไปอยู่คอนโดแถวสุขุมวิท เลยไม่ได้แวะมาซื้อบ่อยๆเหมือนแต่ก่อน แต่ผมจะขับรถผ่านแถวนี้ทุก
 สัปดาห์ ยังไงผมก็จะแวะมาซื้อของกับป้าเรื่อยๆ ป้าเอียดขอบคุณผม แกบอกว่าจะขายต่อไปอีกสักพัก
 แล้วคงให้ลูกหลานคนอื่นขายต่อ เพราะอายุก็มากแล้ว ลูกก็เรียนจบหมดแล้ว จะได้อยู่บ้านพักผ่อนกับเต้า
 บ้าง

ซื้อเสร็จผมเดินกลับไปเอารถ แล้วขับกลับบ้าน นั่งกินหมูπίง กับข้าวเหนียวสบายใจ ด้วยความ
 หิว มันอร่อยเสียยิ่งกว่าอาหาร โต๊ะจีนในภัตตาคารซะอีก อาหารง่ายๆแต่ได้ใจผมมาก คงเพราะกำลังหิว
 ด้วยกระมั่ง เลยเคี้ยวจนหมดในเวลารวดเร็ว ช่วยลดความเครียดครดไปได้เยอะเลย
 เวลาท้องอืดเนี่ย วิเศษสุดไปเลย

ผมขับรถไปสักพัก ไม่เกินครึ่งชั่วโมงจะถึงบ้าน ระหว่างทางผมหวนคิดถึงสภาพสังคมสมัยนี้
 กับสมัยก่อน ทุกอย่างแปรเปลี่ยนไปตามกาลเวลา คนรุ่นก่อน อยู่อย่างลำบาก ต้องดิ้นรน หาเลี้ยงชีพด้วย
 ตนเอง พึ่งพาตนเองมาก ไม่เหมือนสมัยนี้ ผู้คนดิ้นรนเพื่อตัวเอง ใจคอคับแคบ วัตถุประสงค์กันด้วย
 ทรัพย์สิน ชื่อเสียง ในสังคมหรูหรา เป็นที่รู้จักกว้างขวาง สังคมสมัยนี้วัตถุนิยม มีเงิน ทุกอย่างก็เรียบร้อย
 คูดี ไม่มีความพอเพียงเอาเสียเลย

เด็กๆรุ่นใหม่ๆ อาจไม่รู้เลยว่า พ่อ แม่ ทำงานหาเลี้ยงเราอย่างยากลำบาก ไหนจะค่าเทอม ค่าใช้จ่าย
 จ่ายซื้อหนังสือ เรียนพิเศษ กินอยู่จีปาละ ร้องจะเอาไอแพด ไอโฟน ซึ่งเกินความจำเป็นอย่างมาก สังคมที่
 เปลี่ยนไปตามโลกปัจจุบัน ทำให้คนไม่รู้จักพอเพียง ชื่อหาความสุข ใช้เงินแก้ปัญหา

ต่างกับยุคของป้าเอียดโดยสิ้นเชิง ที่ใช้ชีวิตพอเพียง เก็บหอม รอบริบ ส่งลูก ส่งหลาน เรียนจน
 จบ แม้จะจน และไม่มีความรู้ ป้าเอียดก็เป็นเสาหลักให้ครอบครัวมาเป็น สิบๆปี ด้วยการขายข้าวเหนียว
 หมูπίง ต่างกับกิจการขนาดใหญ่ ร้านค้าที่ดูท่าจะไปได้สวย แต่ก็ล้มไม่เป็นท่า เปลี่ยนมือไม่ซ้ำ เพราะการ
 บริหารจัดการไม่ดี

ด้วยความขยันอดทน ในสิ่งที่ป่าเถิดทำ ผมได้คิดอะไรหลายอย่าง กับความสุขสบายของคน
แทบครึ่งก่อนประเทศ ที่อยากอยู่ดีกินดี มีรถ มีเงินใช้ อยากได้อะไรก็ซื้อ แต่ไม่สู้ชีวิตเอาซะเลย
ยอมกู้เงินนอกระบบ วางแผนการเงินแบบผิดๆ คิดอะไร **แคบๆ** ไม่มีหลักประกันให้ชีวิต เลยต้องทำงาน
ใช้หนี้กันทุกวันนี้

“ ลดขนาดกิเลส และความอยากในใจ ให้ **แคบ**ลง เพิ่มสติ และการใช้ชีวิตอย่างพอเพียงให้ **กว้าง**
ขึ้น แล้วคุณจะรู้ว่าความสุขที่แท้จริงนั้นหาได้ไม่ยากเลย ”

“คบหบดีเจียง กับ นายกวาง”

คหบดีเจียง เป็นผู้มีฐานะร่ำรวย ชาติตระกูลดี เป็นที่นับนำถือตาของผู้คนทั่วไป ด้วยความมีชื่อเสียง **กวาง** ขวาง ใหญ่โต จึงชอบ โอ้อวด มักใหญ่ใฝ่สูง ชอบทำบุญเอาหน้า เอาแต่ใจตัวเอง มักมีปากเสียงกับคนงาน กดค่าแรง แต่ก็ไม่มีใครปฏิเสธได้ เพราะธุรกิจของคหบดีเจียง การค้าใหญ่โต ใครๆก็มักเอาใจ เพื่อผลประโยชน์ทางธุรกิจ

นายกวาง เป็นคนขยันทำมาหากิน ชีวิตลุ่มๆดอนๆ ซัดเซ พเนจร อาศัยในบ้าน **แคบๆ** หลังเก่า เวลาฝนตกต้องเอาขันมารอง เพราะไม่มีเงินซ่อมแซม พ่อแม่เป็นชานาเป็นโรคระบาดแล้วป่วยตาย เขาต้องหอบหิ้ว หลิวน้องสาวตัวเล็กเพียง 4 ขวบ ไปไหนมาไหนด้วยกันตลอด

แม่ฐานะยากจน แต่เขาก็ไม่ทิ้งการเรียน เจียดเวลาหลังเลิกงานไปเรียนภาคค่ำ นายกวางเป็นคนเรียนดี ขยันอดทน คำนวณหาเงินเลี้ยงชีพด้วยตนเอง เวลาทำงานจะหอบหิ้วหลิวไปด้วย โชคดีที่ไม่อแง กินไหน นอนนั่น หลายครั้งที่นายกวางทำงานไป แล้วน้ำตาคลอเบ้าเพราะอดน้อยใจในโชคชะตาไม่ได้ ต้องรับผิดชอบตัวเอง ตั้งแต่ยังเล็ก จนโต ไม่รู้ว่าช่วงเวลาแสนลำบากนี้จะยาวนานไปสักเพียงใด

งานดอกไม้บ้านประจำปีนี้ ประชาชนออกมาเที่ยวงานกันเป็นจำนวนมาก ทำให้ถนนเจียงเหมิน **คูแคบ** ไปได้ช้า คหบดีเจียงก็ไม่พลาดงานนี้เช่นกัน นอกจากจะตั้งซุ้มขายเครื่องลายครามชั้นดี จากเจียงหนานแล้ว ยังเตรียมเงินบริจาคเพื่อเอาหน้าอีกเช่นเคย

งานนี้นายกวาง พาหลิวไปเดินเที่ยวด้วย บรรยากาศดีมาก ห้างร้านตกแต่งโคมไฟไว้อย่างสวยงาม ขาวตลอดแนว บรรยากาศน่าเที่ยวมาก อากาศเย็นสบาย ด้านหน้าตรงแยกเทียนเปี่ย มีเวทีการแสดงฟ้อนรำ **กวาง** ขวาง ผู้คนเข้าชมกันแน่นมาก อีกฟากถนนมีการแสดงดนตรี เวทีแสดงงิ้วจากศาลเจ้า ชมการแห่สิงโต จุดปะทัด คูกรีกครั้ง ยิ่งใหญ่ สมกับเป็นงานดอกไม้บ้านประจำปี ชาวเมืองมณฑลไคลี่ เคียง ไม่พลาดที่จะแวะเข้าร่วมงานนี้ด้วย

หนีเงิน ลูกสาวคหบดีเจียง พร้อมสาวใช้ เดินคูของ เตรียมซื้อผ้าแพรไปฝากคุณแม่ของจื่อเหมย ฝากเหล่าซือและเพื่อนๆที่มหาวิทยาลัย ด้วยความรีบร้อน หนีเงินลี้มกระเป๋าสเงินตกไว้ แล้วเดินไปซื้อของอีกฟากถนน ในเวลานั้น นายกวาง อุ่มหลิวจื่อโค เดินผ่านมาและสะดุดกระเป๋าสที่หนีเงินลี้มไว้ นายกวางเปิดดูเห็นเงินจำนวนมาก พร้อมรูปถ่ายของผู้หญิงคนนึง นายกวางสังเกตเห็นพบว่าเป็นลูกสาวของคหบดีเจียง ที่หนุ่มๆทั่วแคว้น ต่างหมายปองไว้ เขาคิดว่าต้องหาทางเอาเงินไปคืนเธอให้ได้

พอไปถึงบ้านของคหบดีเจียง ก็มีคนขวางประตูไม่ให้เข้า นายกวางพยายามอธิบายว่าตนเก็บกระเป๋าสเงินของลูกสาวคหบดีได้ จึงนำมาคืน แต่ด้วยสภาพการแต่งตัวของนายกวาง ที่อุ่มหลิวมา ก็ไม่ต่างกับขอทานจนๆ เสื้อผ้าดำ ขาดรุ่งริ่ง เป็นใครก็ไม่อยากต้อนรับ

ในขณะนั้นเอง สาวใช้ของหนีเงินเดินเข้ามา และจำกระเป๋าสตางค์ของคุณหนูที่หายไปได้ เธอจึงบอกคนเฝ้าประตูให้นายกวางเดินเข้าไป พอประตูเปิดออก นายกวางทิ้งในความโอ้อ่า หูหระ สนาม **กว้าง**ใหญ่ สมกับเป็นบ้านคหบดีเจียง ที่ใครล้าลือ คนจนๆอย่างเขา คงไม่มีทางได้อาศัยบ้านแบบนี้แน่แท้

หนีเงินรีบร้อนเดินออกมา เห็นนายกวางกับน้องหลิวพอดี นายกวางจึงยื่นกระเป๋าสเงินที่เก็บได้คืนให้ เธอกล่าวขอบคุณ และนับเงินในกระเป๋าสเงินอยู่ครบถ้วน เธอซาบซึ้งในความซื่อสัตย์ ความมีน้ำใจของนายกวาง นี่ถ้าเป็นคนอื่นคงนำเงินนี้ไปใช้อย่างสบายแล้ว หนีเงินกล่าวชื่นชมนายกวาง ด้วยความดีที่นายกวางทำนี่เอง คหบดีเจียงจึงอยากให้รางวัลเป็นเงินจำนวนหนึ่ง

นายกวางพูดกับคหบดีเจียงว่า ความดีที่ทำนั้น ทำด้วยใจ มีต้องการอะไรตอบแทนหากจะตอบแทน ขอให้ท่านนำเงินที่จะมอบแก่ข้านี้ ไปช่วยเหลือคนยากไร้ และขอให้ท่านสัญญาว่า “จะไม่ค้าขายโดยการขูดรีดประชาชน เพราะเงินที่ท่านมี ความสุขสบายที่ท่านได้รับ มาจากหยาดเหงื่อแรงงานของชาวนา ชนชั้นต่ำ ที่ไม่มีจะกิน ขอให้ท่านจงกระทำสิ่งนั้น”

ด้วยจิตใจที่สูงส่ง ผลแห่งกระทำความดีที่นายกวางทำ ได้แผ่**กว้าง**ไปถึงคนส่วนใหญ่ของประเทศ คหบดีเจียงได้ฟังดังนั้น จึงเกิดปัญญา รู้ถึงผลลัพธ์ที่ตนกระทำไว้กับประชาชนให้ได้รับความเดือดร้อน

นายกวงได้เปลี่ยนทัศนคติของคหบดีเจียง ให้ความดีที่ตนทำนั้น ปลุกจิตสำนึกในใจของคหบดีเจียงผู้นี้ มีศีลธรรมมากขึ้น ให้โอกาส รู้จักเอื้อเฟื้อ เผื่อแผ่ผู้อื่น เปิดใจกว้าง ลดความอยากมี อยากได้ในใจ ให้แคบ โดยกระทำความดีด้วยความซื่อสัตย์ สุจริต ไม่ทำดี เอาหน้าเหมือนแต่ก่อน

“ ขนาดของความฝัน ”

หลายคนทำฝันให้เป็นจริง ด้วยการลงมือทำ ขยายโอกาสให้กับตัวเอง ขอมทุ่มเทกายใจ เพื่อให้ไปสู่เป้าหมาย... ภูมิ นักเรียนชั้น ม.ปลาย ก็เป็นนักล่าฝันอีกคน ที่ไม่ยอมแพ้ เค้าพยายามก่อร่างสร้างฝัน ให้กว้างขึ้น ใหญ่ขึ้น ก้าวข้ามบันไดแห่งฝันขึ้นไปทีละขั้น เพื่อความสำเร็จในวันข้างหน้า

ภูมินอนบนกองฟาง แหงนมองบนฟากฟ้า เห็นนกบินเกาะกลุ่มกัน ดูสวยงาม เขาหวังว่าสักวันจะสอบชิงทุนเรียนต่อไปต่างประเทศให้ได้ ด้วยชีวิตความเป็นอยู่ของภูมิ ก็ไม่ต่างกับเด็กต่างจังหวัดทั่วไป แม้จะมีไม่เท่าคนอื่น แต่ภูมิเป็นเด็กเรียนดี ขยันอดทนมาตั้งแต่เด็ก ทุกวันนี้แม้จะต้องช่วยงานตาบยาย ช่วยแม่ขายของตอนเย็น ภูมิก็ไม่ปริปากบ่น เขาจะรีบทำการบ้านให้เสร็จ เพื่อจะได้มีเวลาไปขายของตอนเย็นได้ ช่วงไหนใกล้สอบ ภูมิจะรีบท่องหนังสือเตรียมตัวสอบไว้ล่วงหน้า เพราะกระเพาะปลาที่แม่ทำ จะขายดีมากช่วงเย็นไปถึงค่ำ

บางวันฝนตกขายได้น้อย ต้องสู้กับสายฝนและลมหนาว ยังดีที่มีลูกค้าประจำโทรมาสั่ง ภูมิจะขออาสาขี่จักรยานไปส่งอาหารเอง เพราะชำนาญทางเป็นอย่างดี แต่วันไหนฝนตกแรงๆก็รอให้ฝนซา ก่อน ถนนบางช่วงน้ำหลาก เป็นหลุม เป็นบ่อกว้าง ทางทั้งแคบและสูงชัน จี๋ขึ้นลำบาก ต้องระวังไม่จมน้ำ ขวางรถจักรยานอาจร่วงกลางทางได้ ดีที่ภูมิเป็นคนรอบคอบ เขาจึงระมัดระวังเป็นพิเศษ

ในความไม่ย่อท้อ นอกจากจะช่วยงานบ้านแล้ว ภูมิจะไปรับจ้างตัดอ้อย ถางหญ้าให้กับไร่ของน้ำๆลูๆ ในละแวกนี้ โดยภูมิต้องรีบตื่นแต่เช้าและทำงานให้เสร็จก่อนเที่ยง แม้จะได้เพียงแค่วันละ 150 บาท เหนื่อยจนเหงื่อท่วมตัว ภูมิก็ไม่เคยบ่น เขาจะเก็บเงินใส่กล่องไว้เป็นค่าทอม ค่าหนังสือ และอุปกรณ์การเรียน

ภูมิกำลังจะจบ ม.5 ปีนี้แล้ว สำหรับตัวเขามุ่งเป้าไปที่การสอบชิงทุนเพื่อเป็นตัวแทนนักเรียนแลกเปลี่ยนไปเนเธอร์แลนด์ ซึ่งเขาได้แรงบันดาลใจจากคุณครูปราณี ครูสอนวิชาแนะแนวท่านหนึ่ง ที่ภูมิสนิทมาก เสมือนเป็นแม่คนที่สองของภูมิเลยกว่าได้ทุกครั้งเวลาพักทานข้าว ภูมิกับเพื่อนๆจะไปคุยกับคุณครูเสมอ

ครูปราณีท่านใจดีมาก ที่ผ่านมากคุณครูแนะนำให้ผมร่วมลงแข่งเป็นตัวแทนโรงเรียนตอบ ปัญหาภาษาอังกฤษ ผมตื่นเต้นมากเพราะต้องออกทีวีด้วย ผมกับเพื่อนๆช่วยกันดูและอ่านหนังสือกัน หนักมากช่วงนั้น ดีที่ครูปราณีกับครูสอนภาษาอังกฤษอีกท่านคอยแนะนำให้ ผลออกมาเกินคาด พวกเรา ชนะโรงเรียนคู่แข่งเพียง 2 คะแนนเท่านั้น ได้รับโล่รางวัลชนะเลิศอันดับ 1 ในเขตตัวแทนภาคกลาง

ด้วยความสำเร็จครั้งนั้น ช่วยจุดประกายให้ผมมีกำลังใจที่จะสอบชิงทุนไปเนเธอร์แลนด์ให้ได้ เพราะปีนั้นให้เพียง 2 ทุนเท่านั้น ผมไม่มีรอที่จะถามข้อมูลจากครูปราณี และผมก็เตรียมอ่านหนังสือ ฟังพูดภาษาอังกฤษบ่อยๆ ยิ่งถ้าเราภาษาดี เราก็สามารถสื่อสารได้กว้าง พูดคุยคนทั่วโลกได้ เวลาเห็นคนต่างชาติแวะมาพักในหมู่บ้าน ผมก็จะชวนเค้าคุยด้วย ฟังเป็นมัลลเทศน์ไปในตัว ทำให้ผมพูดภาษาอังกฤษได้อย่างมั่นใจ แถมยังได้ทิปจากฝรั่งอีกด้วย ผมก็เก็บเงินจำนวนนี้ไว้ใช้จ่ายยามจำเป็น

แล้ววันสอบชิงทุนก็มาถึง ผมต้องทำข้อสอบให้ผ่านเกณฑ์ก่อน แล้วจึงรอรอบสัมภาษณ์อีกครั้ง ผมรีบขึ้นจักรยานไปถึงสถานที่สอบ พร้อมแบกเป้ตำราภาษาอังกฤษไปด้วย ผมพูดกับตัวเองว่าผมจะพยายามทำให้ดีที่สุดเพื่อชื่อเสียงของโรงเรียน ให้คุณแม่ คุณตา คุณยาย ภูมิใจ ยังมีคุณครูปราณีและเพื่อนๆที่คอยเป็นกำลังใจให้ผมอยู่

ความตั้งใจของภูมิ บวกกับความไม่ยอมแพ้ ภูมิตัด 1 ใน 2 ของตัวแทนประเทศไทยไปเนเธอร์แลนด์ มีกำหนดเดินทางต้นเดือนธันวาคมนี้ ภูมิตีใจจนน้ำตาไหล ความเหน็ดเหนื่อยที่ผ่านมหายาไปหมด ภูมิรีบบอกข่าวดีกับแม่และทุกคน แม่บอกภูมิว่าให้ทำหน้าที่ของนักเรียนไทย เป็นตัวแทนของนักเรียนแลกเปลี่ยนให้ดีที่สุด ให้คนฝรั่งรู้จักคนไทย ช่วยสร้างชื่อเสียงให้กับประเทศในอีกด้านหนึ่ง

ชีวิตภูมิตอนนี้ เหมือนนกที่อยู่ในกรงแคบ ได้โฉบบินไปในโลกกว้าง โลกต่างแดนที่น้อยคนจะได้ไป ภูมิตั้งใจว่าเขาจะทำหน้าที่ให้ดีที่สุด ทำให้คนเนเธอร์แลนด์รู้จักคนไทย รู้จักวัฒนธรรมประเพณีไทย ภูมิเองก็เล่นดนตรีไทยได้หลายอย่าง ร้องเพลงลูกทุ่งได้ดี เขาจะนำความสามารถที่มี ไปแสดงให้เพื่อนฝรั่งได้ชมด้วย

เป้าหมายต่อไปของภูมิ หลังจากทีกลับมาแล้ว เขาจะต่อยอดให้กับตัวเอง เพื่อสอบชิงทุนไปเรียนต่อต่างประเทศ ในระดับปริญญาตรีที่อังกฤษให้ได้ ภูมิไม่มีรอที่จะหาโอกาสให้ตัวเอง ขยายขนาดความฝันให้**กว้าง**ใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ ประสบการณ์ที่ผ่านมาภูมิได้ อะไรหลายอย่าง เขาต้องช่วยเหลือตัวเอง แก้ปัญหา ทำเอง คิดเอง ทำให้ภูมิมีมุมมองใหม่ๆ และทัศนคติที่เปิด**กว้าง**ขึ้น ทุกคนมองเห็นความเป็นผู้ใหญ่ในร่างเด็กอย่างภูมิได้อย่างชัดเจน

“ สายธารน้ำใจ ไหลรวมเป็นหนึ่งเดียว ”

บรรยากาศภายในชุมชนฟ้าใหม่ ตลาดบางรักคูริกริครื่น ซอยตลาดด้านในมีลูกค้าไปซื้อของสดกันเยอะมาก ช่วงวันหยุดยาวแบบนี้ ต่างคน ต่างชอบหิ้ว ผัก ผลไม้ เนื้อสด อาหารทะเล ไปทำกินกันที่บ้าน สัมภรณ์เดินนำหน้าแม่เปิดตรงไปแผงค้าผลไม้ **กว้าง** จะซื้อองุ่นแดง กล้วยน้ำว่า และมะพร้าวพร้อมพวงมาลัย เพื่อนำไปไหว้พระที่บ้าน เพราะวันนี้เป็นวันพระใหญ่

พ่อค้า แม่ขายในตลาด รู้จักคุณหญิงสร้อยฟ้า เจ้าของตลาดเป็นอย่างดี เธอเป็นคนมีใจเมตตาช่วยเหลือผู้อื่นที่เดือดร้อนอยู่เสมอ แม้แต่ค่าเช่าแผงก็ให้ค้างจ่ายได้ โดยไม่เก็บดอกเบี้ย ทุกคนในตลาดบางรักให้ความเคารพ เชื่อฟังคุณหญิงสร้อยฟ้ามาก

เดิมที่ดินตลาดผืนนี้ เคยถูกขอซื้อจากนายทุน เพราะที่ดินที่ **กว้าง** มาก เหมาะกับธุรกิจห้างสรรพสินค้า สร้างโรงงาน แต่คุณหญิงเธอก็ไม่ยอม เพราะเห็นใจพ่อค้า แม่ขาย ที่ทำการค้ามานานนับหลายสิบปี ตั้งแต่รุ่นคุณย่าของคุณหญิงแล้ว หลายครอบครัวอยู่กันมานาน ตั้งแต่เช่าแผงขายของ **แคบๆ** จนตั้งเป็นร้านใหญ่ในตลาด เปลี่ยนมือกันมาก็หลายรุ่น ที่ตลาดบางรักแห่งนี้จึงเหมือนสายน้ำที่หล่อเลี้ยงชีวิต ชุมชนฟ้าใหม่ ให้อยู่ยั่งยืนมาถึงทุกวันนี้

ตลาดบางรัก มีชื่อเสียงมาก ทั้งความสะอาด สินค้าสดใหม่ทุกวัน บริการด้วยรอยยิ้ม เป็นตลาดสดอินเตอร์ที่มีชาวไทย และชาวต่างประเทศมาเดินด้วย เพราะอยู่ไม่ไกลจากโรงแรม ทำน้า และห้างสรรพสินค้า ที่นี่จึงกลายเป็นตลาดสดท่องเที่ยวแห่งใหม่ ที่น่าสนใจ พ่อค้าแม่ขายต้องฝึกพูดภาษาอังกฤษกันทุกคน เป็นที่สนุกสนานกันมาก เพราะทุกคนทำงานด้วยใจ มีน้ำใจช่วยกันขายของ

ด้วยความมีชื่อเสียงของตลาดบางรัก ทำให้ต้องเพิ่มมาตรการรักษาความปลอดภัยอยู่ตลอดเวลา ทั้งภายในและลานจอดรถ เพราะเมื่อ 2 ปีที่แล้ว มีลูกค้าถูกล้วงกระเป๋าหลายราย รวมถึงกลุ่มมิจฉาชีพอาศัยช่วงชุลมุน หยิบกล่องใส่เงินของป้าลำยองขายปลา หายไปนับหมื่นบาท รวมถึงขโมยเนื้อหมูที่เสียบั้งแช่ใส่น้ำแข็งใส่ลังไว้บนลิบ สูญเงินไปเป็นจำนวนมาก และหลายแผงโดนขโมยเครื่องมือทำมาหากิน รถเข็น ลังใส่ของ แม้แต่เขียงกับครกก็ยังเอาไป รวมถึงรถจักรยาน และมอเตอร์ไซค์ที่จอดส่งของ ก็ยังถูกลักลอบไป ทำให้คนไม่กล้ามาซื้อของ ทางตลาดบางรัก จึงมีนโยบายการรักษาความปลอดภัยที่รัดกุมมากขึ้น

คุณหญิงสร้อยฟ้า นัดประชุมกับผู้ค้าในตลาดสดทุกราย และเสนอจะติดตั้งโทรทัศน์วงจรปิดไว้ทุกจุดที่ต้องสงสัย ภายในและลานจอดรถ ให้ทุกคนมีความระมัดระวังกันมากขึ้น ช่วยเหลือกัน ร้านไหนลูกค้าเยอะต้องดูแลเรื่องเงินให้ดี สื่อสารกับลูกค้าให้เข้าใจเวลารับเงิน ทอนเงิน เพราะมีหลายแผงที่ช่วงชุลมุน มีงานซีพ้อ้างว่าให้แบงค์ 1,000 แต่จริงๆ ให้แค่แบงค์ 100 จะทำให้เราสูญเสียเงินโดยไม่รู้ตัวได้

สถานการณ์ก็ดีขึ้น พวกเราจับขโมยส่งสถานีตำรวจได้หลายราย เป็นที่น่าพอใจ แต่ปัญหาก็ไม่จบ เพราะตลาดเป็นที่รู้จักกันอย่างกว้างขวาง ก็เคยถูกขู่ว่าจะระเบิด วางเพลิงบ้าง แต่พวกเราทุกคนก็ไม่หือคอยเป็นหูเป็นตาให้กันตลอด น้ำใจของคนที่นี่กว้างใหญ่ เพื่อแผ่ไปยังชุมชนแคบๆ ในละแวกนั้นด้วย

แต่มาคราวนี้พวกเราต้องช่วยเหลือกันจริงๆ เพราะเกิดวิกฤติน้ำท่วมแผ่ขยายเป็นวงกว้างจากจังหวัดทางภาคเหนือ มีมรสุมเข้า ฝนตกหนักมาก น้ำทะเลหนุนสูง ทำให้พื้นที่การเกษตรเสียหายกินบริเวณกว้าง ถนนกว้างหลายสายถูกน้ำกัดเซาะจนแคบ บางถนนถูกปิดให้วิ่งในช่องทางจราจรเดียว แอ้มมีรถมาจอดบนทางด่วน ทำให้ทางแคบเข้าไปอีก

ช่วงนี้สัมภาระไม่ได้ไปโรงเรียน เพราะน้ำท่วมในโรงเรียนแล้ว แม่เปิดกับพ่อกล้วยติดตามข่าวสารน้ำท่วมตลอด แต่ก็ต้องซื้อของมาตุนไว้ และทำกระสอบทรายมากั้นหน้าบ้านซึ่งกว้างประมาณ 3 เมตร ส่วนสนามหญ้าก็ให้ช่างมาก่ออิฐตรงทางประตูเข้าแคบๆ อีกด้านสูง 1.50 เมตร เพื่อกันน้ำเข้าและยกของขึ้นที่สูงไว้ชั้น 2 แล้ว

ส่วนตลาดบางรัก หลายแผงขายของไม่ได้ เพราะโรงงานผลิตน้ำท่วม พ่อค้าแม่ขายหลายคนต้องหยุดอยู่บ้าน เพราะน้ำท่วมเข้าบ้านแล้ว มีหลายบ้านในชุมชนนำส่งสารทั้งแคบ ทั้งเล็ก มีชั้นเดียว น้ำท่วมมิดหลังคาไปแล้ว ต้องไปอยู่ศูนย์อพยพชั่วคราว ไกลออกไป ต้องใช้รถใหญ่กว้างๆ คนประมาณ 30-50 คน บางครอบครัวต้องหอบหิ้วสิ่งของ รวมถึงเด็กตัวทารกตัวน้อย ใส่กาะมะม่วงแคบไว้ ต่างตระหนกตกใจ วิดกั้งวัล กับน้ำท่วมสูงที่เกิดขึ้น ทำลายทรัพย์สิน ข้าวของ น้ำท่วมเข้าทั้ง

คุณหญิงสร้อยฟ้า กับสายใจผู้ช่วยเลขา ประเมินสถานการณ์แล้ว แม้จะขาดทุนไปมาก แต่ก็มึ้น้ำใจลดค่าเช่าให้ผู้ประกอบการ ซื้อข้าวสาร อาหารแห้ง น้ำดื่ม มาแจกหน้าตลาด คุณยายแหม่ม กับตาอ้อด ถึงกลับกลั่นน้ำตาไม่อยู่ เพราะซึ่งในน้ำใจของคุณหญิง และชาวตลาดทุกคน

ตอนที่น้ำท่วมเข้าบ้านอย่างรวดเร็ว ยายแหม่มทำอะไรไม่ถูก ความดันขึ้นสูง เวียนหัวมากจนเดินไม่ไหว ส่วนตาอ้อดที่นั่งรถเข็นอยู่ เพราะเป็นอัมพฤกษ์ ก็ร้องเรียกเพื่อนบ้านให้ช่วย ยังดีที่ชาวตลาดได้ยื่น จึงช่วยกันพาแกขึ้นเรือ ส่งรถใหญ่ของทางราชการเพื่อช่วยเหลือตา ยาย ทั้งสองให้ปลอดภัย

อุทกภัยครั้งนี้ สาหัสยิ่งนัก เพราะเดือดร้อนกันไปหมด ทางหน่วยงานต่างๆ ช่วยกันอย่างเต็มที่ หลายพื้นที่ถูกน้ำท่วมอย่างหนักอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน เมื่อทุกคนรวมใจเป็นหนึ่งช่วยกันนำกระสอบทรายนับพันถุง วางเรียงรายเพื่อป้องกันน้ำท่วมที่จะทะลักเข้าเขตพื้นที่ชั้นใน บางจังหวัดกลายเป็นเมืองบาดาลเพราะน้ำท่วมกว้างไปสุดขอบ เป็นที่น่าเห็นใจมาก ต้องอพยพกันอย่างอลหม่าน

หลายครอบครัวจำเป็นต้องไปอยู่ศูนย์อพยพ นอกเขตพื้นที่ เพราะน้ำท่วมสูงถึงชั้นสองแล้ว มีผู้สูงอายุจำนวนมากไม่ยอมอพยพออกไป เพราะห่วงบ้าน และทรัพย์สิน ลูกหลานต้องพุดคุยกันอยู่นานกว่าจะยอมย้ายออกไป เพราะโดนตัดน้ำ ตัดไฟ เป็นบริเวณกว้าง ถ้าไม่รีบย้ายออก จะใช้ชีวิตอยู่กินกันลำบากมาก เพราะหลายบ้านที่น้ำท่วมสูงจนถึงหลังคา ผู้คนต้องนอนเบียดกันบนแคร่แคบๆ ต้องระวังสัตว์มีพิษ เป็นที่น่าสงสารมาก ผู้มีจิตอาสาจำนวนหนึ่ง จึงต้องนั่งเรือ นำถุงยังชีพ อาหาร น้ำดื่ม นำเข้าไปบริจาคให้ถึงที่บ้าน

แม้ว่าปัญหาน้ำท่วม จะสร้างความเสียหายที่ประเมินค่าไม่ได้ และความลำบากที่สุดเกินบรรยาย แต่พวกเราชาวตลาดบางรัก ชุมชนฟ้าไทย และชาวไทยทุกคน จะรวมใจเป็นหนึ่ง สามัคคีกัน สร้างสายธารน้ำใจที่กว้างไกลไม่สิ้นสุด ดูแลหัวใจไทยทุกดวง บนพื้นแผ่นดินไทยให้มีความสุข กลับฟื้นคืนดั้งเดิม トラบเท่าที่พวกเรายังมีลมหายใจอยู่

อยากให้ทุกคนช่วยกัน เพิ่มพื้นที่แห่งสายธารน้ำใจให้แผ่กว้างออกไป หล่อเลี้ยงความคิดทัศนคติของคนไทยทุกคน ที่กว้าง แคม ไม่เท่ากัน ให้พื้นที่พิเศษนี้สมดุลงดตัวให้ประเทศขับเคลื่อนไปข้างหน้าอย่างก้าวไกล...ตลอดไป

“นายตัวร้ายกับเจ้าชายแสนสุข”

“ครายๆ ก็รู้จักผม... รูปหล่อ พ่อรวย หน้าตาดี ขาวดี แบบนี้ สาวๆ ที่ไหนก็ In love ผมทั้งนั้น”

สโลแกนประจำตัวแบบคบอัยตัวพ่อ ของนายมินสอง ที่วิทยาลัยเทคนิคชุมชนแห่งนี้ รู้จักกันดี

มินสอง มักเป็นคนเอาแต่ใจ เพราะถูกเลี้ยงตามใจมาตั้งแต่เด็ก เขาเกิดและเติบโตที่ขอนแก่น อยู่ไม่ไกลจากกรุงโซลมากนัก ไม่ค่อยสนใจเรียน เรียนๆ โดดๆ จนชื่อเสียงกระฉ่อน **กว้าง**ไกล ทำให้คุณแม่ ชองฮัน รู้สึกอับอายจนไม่กล้าไปโรงเรียนอีก เพราะลูกชายสุดเหี้ยมคนนี้

ไม่ว่าจะเหล้า ยา ปลา ปิ้ง งานสังสรรค์ เที่ยวดึกดื่น ชกต่อยกับเพื่อน หรือตี รัน ฟัน แทง กับเพื่อนต่างสถาบัน มินสอง ทำมาหมดแล้ว นับว่าครบสูตรแบบคบอัยตัวพ่อเลยก็ว่าได้ วันหยุดก็พาสาวๆ ซ้อปิ้ง กินดื่มเมาหัวลาน้ำทุกวัน โดยเฉพาะคืนวันเสาร์ต้องไปแข่งมอเตอร์ไซค์ซึ่งบนถนน **กว้าง** แถบเซจู พวกวัยรุ่นนิยมไปแข่งชิงกันที่นั่น ตำรวจต้องคุมเข้ม ดักจับ กันมานับร้อย สำหรับมินสอง เข้า-ออกสถานีเมียงดง เป็นว่าเล่น จนสารวัตรชี้กับคุณพ่อคิมแคฮีไปซะแล้ว ทุกครั้งที่ไปประกันตัว

มินสองมักจะสร้างเรื่องปวดหัวไม่หยุดหย่อน ให้กับพ่อแม่ของเขาเสมอ ด้วยความที่ฐานะทางบ้านรวย คุณพ่อมีกิจการโรงงาน 3 แห่ง ที่แทจอน อุลซาน และ โซล เขาจึงคิดว่าชีวิตไม่ต้องดิ้นรนอะไร อยากได้อะไรก็ได้ อยากทำอะไรก็ทำ ไม่ว่าเขาจะเรียนจบหรือไม่ ก็ต้องสืบทอดกิจการที่บ้านอยู่แล้ว หลายครั้งที่คุณพ่อพยายามให้มินสองเข้าไปเรียนรู้งานที่โรงงาน แต่แบบคบอัยตัวพ่อนี้ ก็ไม่เคยสนใจจะทำอะไรเลย นอกจากเที่ยวเล่นจนหน้าใจแล้วก็กลับมานอนบ้าน

แฮชุก คิมจุงฮูล เพื่อนก๊วนนักเรียนที่ วิทยาลัยเทคนิคชุมชน มักชวนมินสองไปมอเตอร์ไซค์ไปเที่ยวเล่นอยู่บ่อยครั้ง ตามแบบฉบับเดิมของคนชอบเที่ยว ยิ่งใกล้ฤดูหนาวที่จะมีเทศกาลหิมะประจำปี มีร้านค้าออกงานมากมาย ทำให้ถนนเซจูของ **แคบ**ไปถนัดตา ยิ่งในช่วงเทศกาลปีใหม่ ด้วยแล้ว มินสองคิดแต่จะใช้จ่ายเงินเที่ยวเล่นไปวันๆ เขาตั้งใจว่าปีนี้จะหาซื้อแหวนมุกให้เป็นของขวัญกับจ็อนแฟนสาว

เทศกาลศิลปะนานาชาติ ที่ชุมชนกำลังจะเริ่มในช่วงบ่าย มินฮงซ้อนท้ายรถมอเตอร์ไซค์ของแฮซุก วิ่งผ่านถนนแทฮังโน ไปอย่างรวดเร็ว แล้วเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น มีรถบรรทุกขนาดใหญ่อย่างแตก เสียหลักเบียดเข้ามาชนรถของแฮซุกกับมินฮงอย่างแรง ทำให้รถเสียหลักพุ่งชนเสาไฟฟ้า ทั้ง 2 คนกระเด็นออกมาจากรถ แล้วสลบไปทั้งคู่

ไม่นาน...เจ้าหน้าที่ตำรวจมาถึงที่เกิดเหตุ พร้อมรถพยาบาลรีบนำทั้ง 2 คน ส่งโรงพยาบาลเซจองโดยด่วน ทั้งสองต้องได้รับการผ่าตัดโดยด่วน โดยแฮซุกต้องผ่าตัดเนื่องจากกระดูกซี่โครงทะลุปอด ส่วนมินฮง ขาหักทั้งสองข้าง และกระดูกสันหลังร้าว ทั้งสองฟื้นจิตอันตราย แต่ทางคุณหมอแจ้งว่าอาการของมินฮงต้องได้รับการผ่าตัดถึง 2 ครั้ง ถึงจะเดินได้ปกติ เนื่องจากกระดูกสันหลังกดทับเส้นประสาท ทำให้มินฮงเดินไม่ได้ ต้องทำกายภาพบำบัดช่วย

คุณแม่ของฮัน ถึงกับร้องไห้ฟูมฟาย จนเป็นลมเพราะสงสารลูกมาก ก็มสิน้องสาวของมินฮง ต้องคอยดูแลอย่างใกล้ชิด หลังจากผ่าตัด มินฮงดูซึมเศร้าอย่างเห็นได้ชัด ไม่ร่าเริง เก็บตัว และแอบร้องไห้คนเดียวบนเตียงคนเดียว **แคบๆ** โดยไม่ให้ใครรับรู้

ด้วยจังหวะชีวิตที่พลิกผัน มินฮงคิดว่าเขาคงเดินไม่ได้อีกต่อไป ตั้งแต่รักษาตัวอยู่โรงพยาบาลจิอุนแพนสาวไม่เคยมาเยี่ยมเลย เขาได้ยินจากเพื่อนๆ ว่า จิอุนแอบมีใจให้กับฮันกอล ไปเที่ยวด้วยกันบ่อยครั้ง ในขณะที่เขาต้องนอนพักรักษาตัวในห้องแคบๆ ที่โรงพยาบาล

ทั้งชีวิต ความรัก เพื่อนพ้องที่ซี้ปึก ต่างจางหาย ไม่มีใครจริงใจ ห่วงใยเขาสักคน น้ำตาถูกผู้ชายอย่างมินฮงไหลอาบแก้ม ในเวลานี้เหมือนอยู่ตัวคนเดียวจริงๆ โลก **กว้าง** อิศระเสรี กลายเป็นโลกมืด ที่ตัวเขาต้องยืนบนยอดเขาสูงเพียงลำพัง ไปถนัดตา มินฮงต้องใช้ไม้พุงตัวเพื่อฝึกเดิน ทำกายภาพบำบัดพักรักษาตัวเกือบครึ่งปี มีแต่คุณพ่อ คุณแม่ และน้องสาวที่ผลัดกันมาเยี่ยมเขาเสมอ

มาวันหนึ่ง เทจองกับกิมฮี เพื่อนนักเรียนดีเด่นที่วิทยาลัยของมินฮงมาเยี่ยม แม้เขาไม่ค่อยสนิทด้วย ชอบแกล้งและขมขื่นลอกการบ้าน พวกเขามาให้กำลังใจ ให้มินฮงเข้มแข็ง เอาชนะปัญหาไปให้ได้ เทจองกับกิมฮี นิสัยดีมาก เขาช่วยประคองผมเดินจับราวไปบนทาง **แคบๆ** ผมต้องหัดก้าวขาเหมือนเด็กหัดเดิน แต่ผมจะไม่ท้อ เพราะได้นำใจอัน **กว้าง** ใหญ่ แสนประเสริฐจากเพื่อนๆ ผมจะต้องเดินได้เป็นปกติ

มินฮองได้รับบทเรียนอันมีค่า เขากลับมาทบทวนทุกสิ่งอย่างที่ผ่านมา น้ำตาของมินฮองทำให้เขาคิดได้กับทุกการกระทำที่ได้ทำลงไป พ่อกับแม่ ให้อภัยเขาเสมอ เขาไม่เคยทำตัวให้พ่อแม่ภูมิใจเลย ต้องเสียค่ารักษาพยาบาลหลายแสนวอน มันทำให้มินฮองต้องเรียกอะไรบางอย่างกลับมา

ไม่นาน มินฮองก็กลับมาเดินได้ แม้จะต้องฝึกกายภาพบำบัดต่อเนื่องก็ตาม เขาตั้งใจเรียน งดเที่ยว เรียนรู้งานที่บริษัทคุณพ่ออย่างจริงจัง เปลี่ยนความคิด*แคบๆ*ให้*กว้าง*ขึ้น ขยันเรียนรู้ทุกอย่าง จนทำให้อาจารย์และเพื่อนๆ แปลกใจในผลการเรียน เหมือนเป็นมินฮองคนใหม่ที่ใครๆต่างชื่นชม

มินฮอง เปลี่ยนตัวเองเป็นคนละคน จาก*นายตัวร้าย ที่ใครๆต่างก็หัวเกรง กลายเป็นเจ้าชายแสนสุขที่เพื่อนๆ และอาจารย์ต่างให้ความไว้วางใจ* ด้วยอุบัติเหตุครั้งนั้น เหมือนเป็น โกงชีวิตที่พลิกผันให้มินฮองคิดอะไรได้เยอะ รอบคอบ เป็นผู้ใหญ่มาก มินฮองขอบคุณ เทจองกับกิมฮี ที่ให้กำลังใจ ให้ชีวิตใหม่ ทำให้เขาคิดได้ และไม่นาน เทจองเพื่อนสาวก็ได้เป็นคนรู้ใจของมินฮองในเวลาต่อมา

ทุกๆเรื่องที่ผ่านมา มินฮองได้คิดและใช้ชีวิตอย่างรู้คุณค่า แม้ในช่วงหัวเลี้ยว หัวต่อที่ผิดพลาดไป แต่โชคคิที่เขาได้ครอบครั้ว เพื่อนที่ดี คอยให้กำลังใจ มินฮองวางแผนไว้ว่าเรียนจบ จะไปเรียนต่ออเมริกา แล้วจะกลับมาสานฝันให้กับธุรกิจครอบครัว ให้เติบโต*กว้าง*ไกล ... เชื่อฝีมือผมนะครับ

จัดทำโดย : นาย สรนนท์ ธนากรรุ่งเรือง

E-mail : chicken_soranarn@hotmail.com

Facebook : Soranarn Thanakornroongrueng

ความตั้งใจดี ๆ ที่อยากให้นอนหนังสือ **E-Book** ทุก
ท่านได้อ่านเรื่องราวดี ๆ หลากหลาย สนุกสนาน ครบรสไปกับ

"โลกกว้างบนทางแคบ"

